

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Disputatio IV. De Effectibus Prædestinationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

DISPUTATIO IV.

De Effectibus Prædestinationis.

SECTIO I.

Virum Prædestinatio aliquos habeat effectus, & quas conditiones requirant?

ADVERTES, quæstionem quoad primam partem posse procedere, aut de prædestinatione formali, sive de actibus divinis internis, in quibus supra diximus consistere prædestinationem formaliter: aut de prædestinatione objectiva, sive de objectis, quæ illi actus interni Dei prædestinantem ponunt in ipso prædestinato; & de his, aut totaliter, aut partialiter. His positis.

Difficultas 1. Utrum prædestinatio aliquos habeat effectus: & in quo genere causæ? Dico primò. Prædestinatio formalis plures habet effectus. Ita communiter Doctores in 1. dist. 40. & 41. *Thom. 1. p. q. 23. a. 2. D. Aug. lib. de prædest. Sanctior. cap. 10. & lib. de bono persever. cap. 14. P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 1. n. 1. P. Tanner. de prædest. d. 3. q. 3. dub. 1. n. 3. & alii.* Probat primò, quia illud est alicujus causæ effectus, quod ab illa habet esse, & ad finem ab ea intentum conducit; sed plura dona habent esse à prædestinatione formali; & ad gloriam ab ea intentam conducunt; siquidem per illam decrevit Deus dare auxilia congrua, gratiam finalem, & alia gratiæ dona ad Beatitudeinem conducentia; & in tempore applicat Omnipotentiam ad illa in executione tribuenda juxta illud D. Aug. loco cit de prædest. Sanctior. *Prædestinatio Dei, inquit, quæ in bono est, gratiæ est preparatio; gratia vero est ipsius prædestinationis effectus;* ergo &c.

Probat secundò, quia prædestinatio, ut diximus, est pars providentiæ efficacis Dei; sed hæc, cum sit ordinatio efficax mediorum ad finem, habet pro effectibus ipsa media; ergo etiam prædestinatio sic illa habebit. Confirmatur ex illo ad Rom. 8. ibi: *Quos prædestinavit, hos & vocavit; quos autem vocavit, illos justificavit; quos autem justificavit, illos & glorificavit:* Ubi prædestinationi attribuit tantquam effectus suæ causæ vocationem, justificationem, & glorificationem; ergo &c.

Dico 2. Prædestinatio formalis est causa suorum effectuum in genere causæ efficientis. Ita P. Soar. cit. n. 3. & P. Tanner. cit. n. 3. Probat, quia Prædestinatio formalis consistit in actibus intellectus, & voluntatis divinæ, ut supra diximus, qui sunt ipse Deus; sed Deus per hos actus mediante Omnipotentia determinatur ad producendum physicè, & in genere causæ efficientis supra dictos effectus; ergo prædestinatio formalis est eorum causa in genere effectivo. Confirmatur, quia prædestinatio formalis, cum sit aliquid divinum, non potest esse causa intrinseca respectu alicujus creaturæ, sicque neque materialis, neque formalis: Non extrinseca finalis; siquidem Deus non confert illas gratias

ut prædestinet, sive propter prædestinationem formalem, imò potius, quia prædestinat, idè illas tribuit; ergo est earum causa efficiens, cum alia non appareat.

Oppones 1. Deus efficit illos effectus etiam, ut suam impleat voluntatem prædestinantem; sed hæc ratio causandi pertinet ad causam finalem; ergo ad hanc pertinet prædestinatio formalis. Respondeo impletionem illam Voluntatis Divinæ non pertinere ad prædestinationem formalem, sed ad illius effectus. Undè argumentum solum probat, ipsam prædestinationem formalem esse causam efficacem suorum effectuum, & ex his unum esse propter alium. Addo cum P. Soar. cit. illum finem reduci ad finem generalem divinum operum, qualis est manifestatio Divinæ Omnipotentia, & aliorum Attributorum; idè enim Deus vult suam prædestinationem infallibiliter impleri, ut ejus Bonitas, & divina Potentia ostendatur; sed hæc ostensio est effectus prædestinationis, & non ipsa prædestinatio; ergo prædestinatio non est finis, sed causa efficiens suorum effectuum.

Oppones 2. Sola voluntas, quæ applicat Omnipotentiam ad suos effectus producendos, censetur cum illa eorum causa efficiens; sed non sic eam applicat Voluntas Divina, prout intendit gloriam prædestinatis; ergo saltem hæc non erit causa effectiva; cum tamen sit prædestinatio formalis. Respondeo primò negando minorem, falsò enim supponitur, voluntatem intendentem, & exequentem, sive applicantem in Deo esse diversas, ut supra diximus; undè si hæc est causa efficiens, etiam illa, cum sit eadem. Respondeo secundò, dato quod sint diversæ, voluntatem illam intendentem, licet non applicet Omnipotentiam immediatè, & per se; applicare tamen mediatè, & remotè, quatenus applicat Voluntatem Divinam ad volutionem exequentem eliciendam, in hac enim consummatur prædestinatio, in illa incipit, quod sufficit, ut dicatur causa efficiens, saltem remota.

Dico 3. Prædestinatio objectiva adæquatè sumpta nullum habet effectum. Est evidens. Probat, quia prædestinatio objectiva, prout sic sumpta conflatur ex omnibus effectibus prædestinationis formalis; sed extra omnes non datur aliquis alius, quem causet; alioqui jam illi non essent omnes, neque prædestinatio objectiva adæquata; ergo hæc prout sic sumpta nullum habet effectum.

Dico 4. Prædestinatio objectiva inadæquatè sumpta suos habet effectus: sive unus effectus prædestinationis formalis causat alium, idq; secundum omnia causarum genera. Ita P. Soar. cit. n. 2. Probat, quia gloria primò intenta causat finaliter meritum, & justificationem; justificatio etiam finaliter causat vocationem; merita quodam modo effectivè causant gloriam: contritio ut disponens ad justitiam reducit ad causam materialem, sicque de aliis; sed hæc pertinent ad prædestinationem objectivam; ergo hæc sumpta inadæquatè suos habet effectus. Confirmatur, quia ad effectus naturales concurrunt omnia causarum genera; ergo etiam ad effectus supernaturales gratiæ, & gloriæ; sicut enim Deus in ordine naturali providit effectus & causas ad illos necessarias, ita similes effectus, & causas cum proportionem præordinavit in ordine supernaturali.

Dices: Si prædestinatio objectiva haberet illos effectus, cum illa sit effectus prædestinationis formalis, ut diximus, etiam hæc, saltem mediatè, eodem

eosdem haberet effectus juxta proloquium: *Quidquid est causa causa, est causa sui causari*; sed hoc supra negavimus; diximus enim, prædestinationem formalem non causare materialiter, neque finaliter; ergo &c. Respondeo negando majorem quoad ultimam partem; ad probationem dicimus, illud proloquium intelligendum esse de causalitate in eodem genere, in quo prima causa causat secundam; non autem in diverso; ideoque licet Deus causet materiam & formam, & hæc causentur ad invicem materialiter, & formaliter, non ideo Deus dicitur ratione illarum causare etiam materialiter, & formaliter, quia illas non sic, sed efficienter causat, diceretur autem causare ratione illarum, si illæ in eodem genere effectivo, in quo causantur, ad invicem essent causæ; sicque similiter dicendum de prædestinatione formali.

10. Difficultas 2. Quot, & quales conditiones requirantur, ut aliquod beneficium sit prædestinationis effectus? Dico primò. Ut aliquid sit effectus prædestinationis, debet esse effectus Dei. Ita *P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 2. num. 2. P. Herice d. 30. cap. 1. num. 1. P. Tanner. hic. d. 3. q. 3. dub. 1. n. 4. P. Amicus d. 15. sect. 5. n. 133. & alii.* Probatur, quia cum prædestinatio consistat in actibus internis Dei, quidquid illa causat, censetur causari ab ipso Deo, cum quo est idem, ipsique Deo specialiter tribuitur; ergo quod non potest à Deo causari, neque esse illius effectus, ut non potest esse peccatum, non potest etiam esse effectus prædestinationis; ergo ut aliquid sit effectus prædestinationis, debet esse effectus Dei.

11. Dico 2. Ut aliquid sit prædestinationis effectus debet aliquo modo conducere ad salutem æternam consequendam. Ita *P. Soar. cit. num. 9. P. Herice cit. n. 3. P. Tanner. cit. n. 6. P. Amicus cit. Lezana tract. 4. de prædest. d. 10. q. 1. & alii.* Probatur primò ex definitione prædestinationis tradita à D. Aug. *Est preparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur quicumque liberantur*; ergo si homines per talia beneficia, sive prædestinationis effectus liberantur, sive salutem consequuntur, ipsi effectus semper actu conducunt ad salutem consequendam.

12. Probatur secundò, quia prædestinationis effectus constituitur talis per hoc, quod procedat à voluntate Divinæ versante circa prædestinatos, prout hæc distinguitur ab aliâ, quæ versatur circa reprobos; sed illa circa prædestinatos per id distinguitur ab hac circa reprobos, quod illa aliquomodo conducatur actu ad salutem consequendam, & non ita conducatur hæc; ergo hoc idem habebit ejus effectus.

13. Quæres hic primò: An si hujusmodi effectus conducant ad solum augmentum gloriæ, sint adhuc effectus prædestinationis? Affirmativè. Ita *P. Arriaga d. 38. sect. 1. subsect. 1. n. 2.* Probatur, quia prædestinatio nõ ita sumitur indivisibiliter, ut talis sit tantum in ordine ad primum gradum gloriæ, qui solus necessarius est ut homo salvetur, sed etiam in ordine ad omnem illam gloriam, ad quam homo de facto est destinatus; ergo non solum illud, quod conducit ad primum gradum, sed etiam omne aliud, quod conducit ad ejus augmentum, erit effectus ipsius prædestinationis.

14. Dices 1. Consecutio gloriæ accidentalis non conducit actu ad ipsam gloriam consequendam; siquidem nequit in se ipsam influere; & tamen est effectus prædestinationis; ergo jam non omnis effectus conducit actu ad gloriam consequendam. Respondeo negando majorem; conducit enim

saltem passivè, & terminativè, quatenus terminat, & terminando præstat aliis, ut inserviant ad eam consequendam, quod sufficit ut illa prout sic dicatur effectus prædestinationis.

Dices 2. Gratia collata reprobis conducit ad salutem, quatenus est gloriæ semen, & hereditatis debitum; & tamen non est effectus prædestinationis; ergo &c. Respondeo distinguendo majorem: conducit ad salutem potentiâ; concedo majorem: actu; nego majorem: nos autem dicimus, effectus prædestinationis, ut tales sint, debere sic conducere actu.

Dices 3. De facto sæpius dantur prædestinatis auxilia gratiæ, quæ propter non acceptionem, imò propter resistantiam voluntatis, nullam habent efficaciam, neque cum fructu conducunt actu ad salutem consequendam; & tamen sunt effectus prædestinationis; ergo &c. Respondeo negando minorem; talia enim auxilia sunt tantum effectus communis providentiæ supernaturalis, sicut etiam sunt in reprobis.

Quæres secundò: An necessarium sit ad effectum prædestinationis, quod duret in perpetuum? Negativè. Ita *P. Soar. cit. n. 9. & P. Herice cit. n. 3.* Probatur, quia sequeretur, solos habitus infusos cum gratia esse effectus prædestinationis, & non ita tales esse vocaciones, neque alia auxilia congrua, cum soli illi durent in perpetuum in gloria cum ipsa gratia; hæc autem pereant absolute, licet quatenus conducunt ad ipsam gloriam, dicantur aliquo modo durare in illa, veluti in effectus; sed hoc non est dicendum; ergo &c.

Unde advertes cum *P. Amico cit. n. 134.* etiam non esse necessarium, ut aliquid sit effectus prædestinationis, quod conducatur actu ad Beatitudinem supernaturalem positivè merendo illam, aut ejus augmentum, sed satis esse, si aliquo modo ad illam disponat proximè, aut remotè; positivè, aut negativè, removendo scilicet impedimenta & peccata, quæ impediunt, ne prædestinatus cum auxiliis beatitudinem, aut ejus augmentum sibi mereatur.

Dico 3. Ut aliquid sit effectus prædestinationis, debet procedere ex illa, ut ex speciali intentione dandi gloriam. Ita *D. Soar. cit. num. 7. P. Herice cit. n. 1. P. Tanner. cit. num. 5. & alii.* Probatur primò, quia primum totius prædestinationis fundamentum est intentio dandi gloriam, ut supra diximus; ergo ut aliquid sit effectus ipsius prædestinationis, debet ab hac intentione procedere, tanquam medium à fine; sicut enim finis est ultimus in executione, ita est primus in intentione, propter quem omnia alia eliguntur. Secundò ex *D. Aug.* qui in eo distinguit gratiam collatam prædestinato à gratiâ reprobo collatâ, quod illa debet ex proposito, seu intentione efficaci dandi gloriam, & non sic ista; ergo omnis ejus effectus debet procedere ex speciali illâ intentione dandi Beatitudinem.

Dices: Communia beneficia, qualia sunt Incarnatio, Passio, Redemptio, Institutio Sacramentorum, Prædicatio Evangelii, & similia, sunt effectus prædestinationis; siquidem actu ad illam conducunt; & tamen non dantur ex illa speciali intentione dandi gloriam; alioquin cum sint etiam reprobis applicata, hi etiam salventur; cum specialis intentio Dei efficaciter frustrari non possit; ergo non est necesse, quod effectus prædestinationis ex tali intentione procedant. Respondeo distinguendo majorem: sunt effectus prædestinationis, prout procedunt à providentiâ communi, & generali

generali voluntate supernaturali inefficaci salvandi omnes; nego majorem: prout procedunt à particulari applicatione ad electos cum actuali efficacia ad salutem in effectu consequendam orta ex speciali voluntate, quâ Deus dilexit eos supra reprobos; concedo majorem: hæc autem specialis applicatio, cum procedat ex speciali intentione dandi gloriam, ob illam manent jam hujusmodi beneficia, licet communia, effectus prædestinationis.

21. Dico 4. Ut aliquid sit effectus prædestinationis debet aliquo modo spectare ad ordinem gratiæ, & supernaturalem providentiam. Ita P. Soar. cit. n. 3. P. Herice cit. n. 2. P. Tanner. cit. n. 4. P. Amicus cit. n. 135. & alii. Probatur primò ex D. Aug. lib. de prædest. Sanctior. cap. 10. ibi: *Prædestinatio est gratiæ preparatio, gratiæ verò est ipsius prædestinationis effectus.* Secundo ex ipsius prædestinationis definitione, de quâ jam supra diximus esse ordinationem ad finem supernaturalem per media supernaturalia consequendum; ergo &c.

22. Probatur tertio, quia effectus prædestinationis, aut sunt media ad ejus finem consequendum, aut sub aliqua ratione ad illum conducunt, ut diximus; sed finis est supernaturalis, seu ordinis gratiæ; ergo etiam tales debent esse effectus; siquidem debent habere proportionem cum fine, ut ad illum ut media ordinentur, & ad illum conducant; hanc autem proportionem non habent cum fine supernaturali illa, quæ non sunt aliquo modo supernaturalia.

23. Utrum autem hujusmodi effectus prædestinationis, ut tales sint, debeant esse supernaturales intrinsecè quoad substantiam: an solùm extrinsecè quoad modum? Utrumque affirmant aliqui; dicunt enim res in entitate naturales ita posse disponi à Deo auctore gratiæ, ut aliquo modo inservant ad Beatitudinem supernaturalem consequendam; sicut bona indoles, & ingenium maximè inserviunt ad virtutes comparandas. De hoc tamen infra dicemus.

24. Dico 5. Ut aliquid sit prædestinationis effectus, debet de facto esse ex gratiâ Christi Redemptoris, sive ex illius meritis habitis in Passione. Ita P. Herice cit. n. 4. P. Tanner. cit. n. 4. P. Ruz d. 21. sect. 2. n. 7. & alii. Probatur primò ex D. Aug. qui agens de effectibus prædestinationis, illos attribuit gratiæ Christi Domini, ut patet ex *epist. 95. ibi: Hanc Apostolicâ doctrinâ gratiam hoc nomine appellat, quâ salvamur, & justificamur ex fide Christi:* (similiaq; habentur in Concil. Milevit. & Arausic. agendo de necessitate gratiæ per Christum;) sed per eundem D. Aug. omne, quod est ex gratia, seu meritis Christi, est ex illius Passione, & morte; siquidem in illis, seu in ordine ad illas fuit ejus meritum ultimò completum; ergo omnes prædestinationis effectus sunt ex gratiâ Christi Redemptoris, sive ex illius Passione, & Morte. Secundo, quia Christus Dominus, ut supra diximus, fuit prædestinatus Redemptor, fons, & principium omnis sanctificationis ante omnes homines; ergo omnis gratia fuit eis collata ex illius meritis ut Redemptoris; consequenterque omnes prædestinationis effectus fuerunt ex illius Morte, & Passione.

25. Oppositum tenet P. Soar. cit. num. 5. dicens de facto omnes prædestinationis effectus fuisse quidem ex gratia Christi, sed Christi, aut Redemptoris, quatenus hominibus lapsis conferuntur: aut ut capitis universalis abstrahendo à carne passibili, quatenus Angelis, & Adamo in statu innocentiae fuerunt collati intuitu actuum amoris, orationis,

Tom. 1.

miseri cordiæ, & similium actuum ipsius Christi, qui abstrahunt ab statu mortali, & passibili. Hæc tamen doctrina P. Soar. procedit juxta illius principia; asserit enim Christum Dominum fuisse prædestinatum ante prævisum peccatum, abstrahendo à carne passibili, & impassibili, quam doctrinâ jam supra rejecimus, & asserimus, Christum non meruisse Angelis, neque primis parentibus primam gratiæ collationem.

26. Dices: Ut effectus prædestinationis tales sint, sufficit quod sint effectus providentiæ supernaturalis in ordine ad gloriam in effectu consequendam; siquidem Deus poterat Angelos, & homines prædestinare, dando eis omnes effectus necessarios ad talem finem consequendam, quin attenderet ad merita Christi, sed ex sua mera voluntate; ergo non est cur illos meritis Christi attribuamus. Respondeo antecedens esse verum, si sermo sit de prædestinatione, & ejus effectibus absolute, & secundum se spectatis; nam prout sic non postulant, neque merita Christi, neque ejus merita ut Redemptoris: non tamen si sermo sit de illis secundum præsentem statum; nam de facto non sufficit illa providentia supernaturalis sine meritis Christi Redemptoris, ut diximus. Ex dictis:

27. Colliges, ut aliquid sit prædestinationis effectus, quinque requiri condiciones: Prima, ut sit effectus Dei. Secunda, ut aliquo modo conducat actum ad gloriam consequendam. Tertia, ut procedat ex speciali intentione dandi gloriam. Quarta, ut pertineat aliquo modo ad ordinem gratiæ, & providentiam supernaturalem. Quinta, ut sit de facto ex gratia, sive meritis Christi Redemptoris.

SECTIO II.

Utrum, & quanam res naturales sint prædestinationis effectus?

28. SUPPONO primò, entia naturalia, prout à supernaturalibus distinguuntur, esse illa, quæ à Deo ut auctore naturæ procedunt, & ad illum, ut ad finem naturalem ordinantur: supernaturalia autem esse illa, quæ à Deo, ut auctore gratiæ procedunt, & ad illum ordinantur, ut ad finem supernaturalem.

29. SUPPONO secundò, Varia esse posse bonorum naturalium genera, de quibus hîc dubitari potest: An sint prædestinationis effectus? In primo genere constituuntur singula Universi entia, nempe Mundus, Cæli, Elementa, Animalia, Plantæ, & similia. In secundo ponuntur substantia ipsius prædestinati, ejus creatio, aut generatio. In tertio potentia naturales, quæ ipsam substantiâ in tali, aut tali gradu perfectionis naturalis infallibiliter comitantur. In quarto tale humani corporis temperamentum, bona indoles, & ingenium ad actus virtutum accommodatum, quod licet secundum Philosophos consistat in indivisibili, adhuc suam habet latitudinem, intra quam, ut ait P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 7. num. 4. potest homo habere illud magis, aut minus aptum ad virtutem.

30. In quinto genere numerantur variæ circumstantiæ, ut nasci tali loco, tali tempore, ex talibus parentibus, educari cum his, aut illis circumstantiis, conservari, aut mori hoc potius, quam illo tempore, valetudo bona, aut mala, magistri, amici, inimici, noti, extranei, studia, divitiæ, paupertas, honor, aut ignominia, concordia, aut lites, bellum

O o

bellum, aut pax, sicque de aliis. In sexto personarum consuetudo, & aliarum circumstantiarum occurfus, quæ possunt bonos affectus excitare. In septimo collocantur actus virtutum moralium naturalium, quæ possunt à natura exerceri sine gratia per Christum, saltem ad breve tempus, & quando superanda non est aliqua vehemens tentatio, ut dicit P. Herice infra citandus.

31. Suppono tertio, huiusmodi bona duobus modis posse inferre ad finem prædestinationis consequendum: Primo, ut subiecta, in quibus alii prædestinationis effectus recipiantur. Secundo, ut media aliquo modo conducentia ad ipsum finem consequendum. His suppositis.

32. Difficultas est: Utrum omnia hæc, aut saltem aliqua sint prædestinationis effectus? Dico 1. Quoties huiusmodi bona ita contingunt per causas naturales, ut sine speciali Dei providentia eveniant, nullo modo sunt prædestinationis effectus. Ita P. Vasq. 1. p. d. 93. cap. 4. n. 23. P. Arrub. d. 81. cap. 2. num. 5. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 5. n. 23. P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 1. n. 1. ubi dicit, conclusionem ita esse veram, ut iudicet catholicam. Probatur primo, quia, ut patet ex supra dictis, prædestinationis effectus debent à Deo procedere ex speciali providentia supernaturali, & actu conducere ad salutem; sed non ita procedunt, neque conducunt huiusmodi bona, si solum sumantur, prout contingunt per causas naturales; ergo &c.

33. Probatur secundo, quia à prædestinatione solum oriuntur, ut ejus effectus, dona gratiæ, ut communiter docent Theologi; sed talia non sunt huiusmodi bona, si solum sumantur secundum se, & non ut conducentia ad salutem, ut definiunt Patres Africani, & Concil. Milevit. docetque expressè D. Aug. lib. de prædest. Sanctior. cap. 2. & epist. 90. contra Pelagium, qui ut absolveretur à Patribus in Concil. Palæst. concessit aliquam gratiam, intelligendo subdole gratiam creationis, quam ipsi Patres volebant gratiam vocari; ergo neque sunt prædestinationis effectus.

34. Dico 2. Quoties huiusmodi bona naturalia induunt aliquam rationem supernaturalitatis quoad modum, ac in effectu conducunt aliquo modo ad salutem, sunt prædestinationis effectus. Est communis Theologorum. Ita D. Thom. 1. p. q. 23. a. 8. P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 7. n. 3. P. Vasq. 1. p. d. 93. cap. 4. num. 25. P. Herice tr. 3. d. 30. cap. 5. n. 24. P. Ruiz. d. 24. sect. 2. n. 1. & alii communiter. Probatur primo ex D. Fulgent. de Incarnat. & Grat. Christi cap. 31. ibi: *Nihil provenit, inquit, in salutem hominum, quod ille non in æterna bonæ voluntatis suæ dispositione faciendum prædestinavit.* Et D. Anselm. de Concord. prædest. cum liber. arbitrii. cap. 3. *Cum omnia, ait, subjaceant dispositioni Dei, quidquid contingit homini, quod adjuvat liberum arbitrium ad accipiendam, aut ad servandam rectitudinem, suæ gratiæ imputandum est;* ergo & prædestinationi, quæ gratiam causat.

35. Probatur 2. ratione, quia huiusmodi bona, prout sic considerata pertinent ad Providentiam Dei supernaturalem, & in prædestinatis inserviunt ad ea beneficia, imò sunt etiam ex illis beneficiis, quibus liberantur, quicumque liberantur, ideòque sunt ex meritis Christi; sed quæ ita se habent, sunt in præparatione prædestinationis pars, & in executione sunt ejus effectus; ergo &c.

36. Dico 3. Bona naturalia primi generis, nempe Mundus, Cæli, Elementa, animalia, plantæ, & similia, non sunt effectus prædestinationis quoad creationem. Ita videntur tenere omnes illi, qui di-

cunt, homines fuisse prædestinatos post absolutam prævisionem peccati. Probatur, quia omnis effectus debet esse posterior suæ causæ; sed huiusmodi bona non sunt posteriora prædestinationi nostræ in præscientiâ, & decreto divino; siquidem Deus prius decrevit creare Mundum, quando habuit voluntatem illam generalem salvandi omnes, quam prædestinare electos; consequenterque prius illum prævidit absolutè futurum, quam nostram prædestinationem; ergo talia bona non sunt prædestinationis effectus.

Oppones 1. D. Paul. 1. Cor. 3. sic ait: *Omnia vestra sunt, vos autem Christi, Christus autem Dei.* Ubi videtur significare, omnia bona, etiam naturalia, esse propter electos, sicut electi sunt propter Christum; ergo sunt effectus prædestinationis eorum. Respondeo Apostolum in illis verbis solum ostendere, omnia facta fuisse propter homines in ea prima voluntate generali salvandi omnes, quæ præcessit prædestinationem; sicque non potuerunt esse illius effectus. Si tamen dicamus, locum fuisse de solis prædestinatis, qui soli sunt Christi ratione speciali; tunc etiam dicimus, Apostolum intellexisse, omnia esse propter illos, non quoad primam productionem, sed postea quoad specialem applicationem; siquidem postquam absolutè sunt creata propter omnes universaliter, sunt in alio signo ordinata, & applicata speciali quadam ratione ad electorum usus.

Oppones 2. Idem Apostolus ad Ephes. 1. ait: *Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem:* ubi significat, eos fuisse electos ante decretum creationis huius mundi, quod insinuat per illa verba *ante constitutionem mundi*: neque enim videtur loqui de solâ actuali creatione mundi in tempore; siquidem de hac, quod fuerit posterior, non solum prædestinatione electorum, sed etiam omnium aliarum rerum, nullus dubitare poterat, cum hæc fuerint ab æterno, illa autem in tempore; ergo potuit ipse mundus decerni propter electos; consequenterque esse effectus prædestinationis eorum. Respondeo D. Paulum in hoc loco intelligendum esse de actuali mundi creatione in tempore, antequam prædestinati fuerint electi; non autem de ejus primâ intentione; sic enim suadent rationes supra factæ, quibus probavimus voluntatem generalem creandi mundum, & salvandi omnes inefficaciter fuisse antecedenter ad electorum prædestinationem.

Oppones 3. Tandiu erit motus Cælorum, & tempus, quamdiu fuerit necessarium, ut omnes electi nascantur, ut colligitur ex illo ad Rom. 8. ibi: *Expectatio creaturæ revelationem Dei expectat;* ergo propter electos fuerunt Cæli creati; consequenterque sunt effectus prædestinationis eorum. Respondeo negando consequentiam; argumentum enim solum probat Universi durationem sub certo Cælorum motu, & prædefinito tempore, cum determinatâ generationem, & corruptionum vicissitudine fuisse propter electos, quod nos non negamus, sed addimus fuisse sic à Deo ordinatam per novum aliud decretum diversum ab illo suæ primæ creationis, & illo posterius, ut patet ex supra dictis.

Unde notabis, non bene dixisse aliquos asserentes, hanc Universi conservationem ad tale tempus fuisse ex illa voluntate generali salvandi omnes, sicut fuit ejus prima creatio; siquidem de illa constat ab Scriptura fuisse propter electos, ut patet ex loco D. Pauli proxime citato; & Mat. 24. ibi: *Propter electos breviantur dies illi;* de hac verò non ita constat, imò contrarium jam probavimus.

Dico

46. Dico 4. Bona naturalia secundi, & tertii generis, nempe substantia prædestinati, ejus creatio, aut generatio, potentie accidentales, & proprietates connaturaliter consequentes ipsam substantiam, non sunt effectus prædestinationis. Ita P. Vafq. 1. p. d. 92. cap. 4. num. 28. P. Arrabal. d. 81. cap. 2. n. 5. P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 1. n. 4. P. Præposit. q. 23. art. 8. dub. 6. n. 53. P. Comptrom. 1. d. 4.4. sect. 2. num. 2. Probatur primò, quia omnis effectus prædestinationis, ut diximus, debet procedere ex illa efficaci intentione dandi gloriam; consequenterque esse post illam, ut effectus post suam causam; sed non ita sunt hujusmodi bona; siquidem, ut vidimus, omnia illa fuerunt decreta in eodem signo cum illa prima intentione generali inefficaci salvandi omnes, quæ præcessit electionem efficacem prædestinatorum; ergo non sunt effectus prædestinationis eorum.

47. Probatur secundò, quia Patres Africani in Concilio Palæstin. & D. August. Epist. 90. & 95. contra Pelagium distinguunt gratiam creationis à gratia prædestinationis data ex meritis Christi, quæ sola est effectus ipsius prædestinationis: Et si enim, inquit, quadam non improbanda ratione dicitur gratia Dei, quæ creati sumus, quia non præceduntur aliquorum operum meritis, sed gratuita Dei bonitate donata est: alia est tamen, quæ prædestinati vocamur, justificamur, glorificamur; ergo ex mente Patrum gratia prædestinationis, seu quæ est prædestinationis effectus, non est, quæ conditi sumus, sed qua jam creati, & producti vocamur, & justificamur. Confirmatur, quia D. Aug. lib. de prædest. Sanctior. cap. 10. dicit prædestinationis effectus esse gratiam factam prædestinato: Prædestinatio Dei, inquit, quæ in bono est, gratia est preparatio, gratia verò est ipsius prædestinationis effectus; sed omnis gratia subjecto facta supponit ipsum subjectum in suo esse perfectum, & ei advenit ut forma; ergo tale subjectum ut sic non potest esse prædestinationis effectus.

48. Oppositum tenent P. Soa. lib. 3. de prædest. cap. 7. num. 5. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 5. n. 24. P. Tanner. 1. p. d. 3. q. 3. dub. 2. num. 2. P. Granad. tr. 6. de prædest. d. 2. num. 5. P. Ruiz d. 24. sect. 7. P. Rhodex. tom. 1. d. 5. q. 2. sect. 7. §. 2. & alii: pro quibus: Argues 1. Prædestinati eodem signo, & actu fuerunt simul electi ad gloriam, & ad esse, sive ad creationem; sed glorificatio est ultimus effectus prædestinationis; ergo talis erit etiam hominis procreatio, cum sit veluti initium executionis ejusdem prædestinationis. Respondeo negando majorem, si sermo sit de electione efficaci ad gloriam, ut patet ex supra dictis d. 2. an. 189.

49. Argues 2. Substantia prædestinati conducit actu ad ejus Beatitudinem; sed quæ ita conducunt sunt effectus prædestinationis, ut diximus; ergo &c. Respondeo distinguendo majorem: conducit actu ad Beatitudinem ut subjectum, seu per modum subjecti; concedo majorem: ut medium, seu per modum medii; nego majorem: solum autem quæ ita conducunt, sunt effectus prædestinationis; subjectum enim cum præcedat prædestinationem, & omnes ejus effectus, non potest esse illius etiam effectus.

50. Argues 3. Existencia data fuit aliquibus prædestinatis miraculosè, ex meritis Christi, & ex intentione salutis eorum, ut patet in Isaac, Jacob, Samuele, D. Francisco de Paula, & similibus; ergo ab illa incepit in executione eorum prædestinatio; consequenterque fuit effectus prædestinationis eorum. Resp. primò cum aliquibus, dato antecedente,

Tom. 1.

negando consequentiam; ratio est, quia cum ex D. Aug. ut diximus, effectus prædestinationis sint gratia facta prædestinato, eique existenti, debent illum supponere ut subjectum, & ipsi esse per modum medii ad ejus beatitudinem actu conducentis; hoc autem non habeat ejus existentiæ, & creatio, cum intrinsecè constituent ipsam subjectum, quod autem sic aliquid constituit, non illud supponit. Imò hoc esset verum, etiam si intenderentur simul efficaciter & esse hominis, & ejus beatitudo; siquidem semper intenderentur, ut postea sunt in creatione; cum autem tunc semper homo habeat rationem subjecti, & non medii, effectus verò semper habeat rationem formæ supponentis subjectum, nunquam hoc potest habere rationem effectus; alioqui idem esset subjectum, & forma sui ipsius.

Respondeo secundò negando antecedens, si sermo sit de primo illo decreto dandi existentiam; concedendo tamen, si loquamur de secundo, quod non est tantum de danda existentia, quantum de modo illius: nam Deus primò decrevit simul producere omnes homines ante eorum efficacem electionem ad gloriam, ut supra diximus; postea verò facta jam ipsa eorum electione efficaci, per aliud decretum ex intentione salvandi Jacob (idemque de aliis) dedit vocationem congruam Isaac, ut ab eo filium peteret, & tali petitione motus dedit ei Jacob miraculosè; sicque oratio Isaac mansit primus effectus salutis Jacob; actualis verò productio ipsius Jacob, quæ ab illa oratione processit, mansit secundus effectus prædestinationis illius; non sumpta in ordine ad illud primum decretum generale de illius existentia, sed in ordine ad hoc speciale. Eodem modo dici potest de morte naturali alicujus hominis, qui si sit propè illam in peccato, & Deus illum liberet miraculosè, & ei vitam præstet longiorem, ut postea accepta jam gratia moriatur, talis mors, & vitæ prolongatio erunt effectus prædestinationis; siquidem ex intentione salutis fuit prolongata ad tale tempus, quo in gratia decederet.

Argues 4. Generatio, & existentia unius prædestinati possunt esse effectus prædestinationis alterius; ergo etiam propria prædestinationis. Respondeo dato antecedente, negando consequentiam; diversa ratio est, quia generatio, & existentia unius prædestinati non sunt subjectum effectuum prædestinationis alterius, sunt tamen subjectum effectuum prædestinationis propriae; sicque dato, quod sint effectus prædestinationis alterius prædestinati, quem possunt ut subjectum supponere; non idèò sequitur, quod sint effectus propriae prædestinationis, cum non possit se ipsum ut subjectum supponere; alioqui esset prior se ipso.

Argues 5. Existencia potest esse terminus prædestinationis; siquidem Christus Dominus fuit prædestinatus ad existentiam; ergo etiam poterit esse ejus effectus; neque enim terminus prædestinationis est minus extra subjectum, quàm ejus effectus. Resp. distinguendo antecedens: potest esse terminus prædestinationis, si sit extraordinaria; concedo antecedens: si sit ordinaria; nego antecedens: de hac enim hîc loquimur, quæ habet pro subjecto ipsam prædestinati existentiam, & ad ejus gloriam terminatur; non autem de illa extraordinaria Christi Domini, quæ cum talis fuerit, potuit habere pro subjecto essentiam, existentiam verò pro termino; sicque illa non potest habere pro effectum, aut termino existentiam ipsius prædestinati: potuit tamen hæc Christi

O o 2

Domini.

Domini; quia illic consideratur existentia per modum subiecti; hic autem per modum formæ, aut termini respectu suæ substantiæ, cui advenit.

49. Dico 5. Bona aliqua naturalia aliorum generum sunt effectus prædestinationis, cujusmodi sunt ingenium, bona indoles, nativitas ex talibus parentibus, in tali loco, tali tempore, personarum consuetudo, ingressus in Ecclesiam tempore con-
 cisionis, assistentia mortis repentinæ, & aliarum circumstantiarum occurfus. Ita P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 7. num. 10. P. Alarcon. cit. num. 3. P. Amicus cit. n. 146. P. Arriaga de prædest. d. 38. sect. 1. subsect. 2. n. 9. P. Ruiz d. 24. sect. 3. & sequentibus. P. Tanner. cit. num. 1. & alii apud citatos. Probatur primò de his omnibus in communi, quia omnia hæc sunt à Deo decreta ex intentione salutis prædestinati, non ut subiectum tantum, neque ut causa meritoria, sed ut media ad ipsius salutis consecutionem adjuvantia; sed hoc sufficit, ut sint prædestinationis effectus; ergo &c.

50. Probatur secundò, quia Deus ordinans hominem efficaciter ad gloriam per providentiam supernaturalem, non excludit causas naturales, imò illis utitur ad eam actu obtinendam, ut experientia docet; nam quis dicit non conducere actu ad Beatitudinem habere talem, aut talem naturam, quando hic, nempe Petrus cum iisdem auxiliis, & in iisdem tentationibus positus resistit, ille verò, nempe Paulus non resistit? Quod hic puer statim moriturus nascatur juxta aquam, ut baptizetur, & non ita alius? sicque de aliis; ergo &c.

51. Oppones 1. Hæc omnia sunt communia reprobis, & electis; & aliquando nihil juvant etiam in electis ad salutem; ergo non possunt esse effectus prædestinationis. Respondeo distinguendo antecedens: sunt communia, si sumantur absolute, & secundum se; concedo antecedens: si sumantur ut à Deo ordinata ad salutem; nego antecedens: sic enim reducuntur ad entia extrinsece supernaturalia ratione ipsius ordinationis ad finem supernaturalem, & non possunt non juvare electos, illisque esse utilia ad salutem consequendam, ut significavit Apostolus Rom. 8. Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.

52. Oppones 2. Pelagius damnatus est, quia dicebat, bona naturalia conducere ad Beatitudinem; & D. August. lib. de prædest. Sanctor. lib. 10. addit, solam gratiam esse effectum prædestinationis, prout gratia est aliquid supra naturam: Prædestinatio, inquit, quæ in bono est, gratia est preparatio, gratia verò est ipsius prædestinationis effectus. Et cap. 5. Illa itaque, natura, ait, in qua nobis data est possibilitas habendi fidem, non discernit ab homine hominem, ipsa verò fides discernit ab infideli fidelem; ergo &c.

53. Respondeo Pelagium solum errasse, quatenus asseruit, actus bonos naturales conducere moraliter ad salutem, illam positivè merendo, quod nos negamus, & dicimus solum conducere negativè removendo peccata, & alia impedimenta salutis, quod sufficit, ut sint effectus prædestinationis; sicut etiam sufficit, quod alia bona physica, nempe ingenium, & bona indoles conducant physice, ut sint etiam ejus effectus. Ad D. Aug. dicimus, intelligendum esse de omni gratia ex Christi meritis factâ, sub quo nomine intelliguntur, non solum supernaturalia, sed etiam bona naturalia à Deo data ex illius speciali providentia supernaturali, ut aliquo modo interferviant ad salutem actu consequendam; licet non sic intelligantur, si secundum se nudè sumpta considerentur; tunc

enim veniunt nomine puræ naturæ, in quo sensu non sunt effectus prædestinationis.

Oppones 3. D. Paulus enumerans prædestinationis effectus sic ait ad Rom. 8. 30. ibi: Quos prædestinavit, hos & vocavit, & quos vocavit, hos & justificavit, quos autem justificavit, illos & glorificavit: ubi nullius effectus naturalis fit mentio; ergo &c. Respondeo Apostolum solum ibi enumerare effectus prædestinationis principales, & non omnes.

Oppones 4. Si hujusmodi bona naturalia essent effectus prædestinationis, nobis darentur per Christum, & ex illius meritis, ut patet ex supra dictis; sed non ita dantur; alioqui possemus dicere, Christum fuisse mortuum propter illa, nempe ut haberemus bonam indolem, ingenium, &c. quod non admittitur; ergo &c. Resp. negando minorem, & ejus probationem; nam Christus Dominus solum dicitur mortuus propter finem principalem, nempe propter nostram justificationem, glorificationem, &c. quod non tollit, quominus etiam propter ejus merita nobis sint concessa alia dona in entitate naturalia, alioqui non benè peteret Ecclesia per Christum pluvias, fertilitatem, & similia.

Inferes: Ergo datur in nobis causa totius prædestinationis, quatenus in nobis datur ingenium, bona indoles, &c. Respondeo negando illationem: Primò, quia hæc non sunt causa auxiliorum, neque auxilia dantur propter illa; imò potius illa cum auxiliis concurrunt ad effectum facilius obtinendum, ideoque dicuntur conducere aliquo modo ad salutem. Secundò, quia si ab illis inciperet prædestinatio, cum illa non habeant causam antecedentem, sed à Deo gratis nobis dentur, adhuc tunc non daretur in nobis causa totius prædestinationis.

Oppones 5. Effectus prædestinationis, ut talis sit, debet juvare, & causare gratiam, & gloriam; sed plurimæ res naturales ex assignatis non causant gratiam, & gloriam absolute, & propriè, sed tantum improprie, & secundum quid; siquidem exceptis potentis rationalibus, quæ realiter influunt in actus supernaturales, omnia alia naturalia neque sunt causa propriè influens, neque conditio, sine qua non, neque dispositio, aut preparatio, sed quædam opportunitas aliquo modo juvans; ergo &c. Respondeo negando majorem: effectus enim prædestinationis, ut talis sit propriè, & absolute, satis est, quod à Deo producat ex intentione efficaci dandi gloriam; cum autem sic producantur hujusmodi res naturales, sunt effectus prædestinationis propriè, & absolute, licet improprie, & secundum quid causent gratiam, & gloriam.

Oppones 6. Effectus prædestinationis debet esse aliquo modo supernaturalis, & à Deo procedere per providentiam supernaturalem, ut diximus; sed hujusmodi res non sunt in entitate supernaturales, licet talis sit earum ordinatio ad gratiam, & ad gloriam; ergo saltem in entitate non sunt effectus prædestinationis. Respondeo hujusmodi res, licet sint in entitate naturales, cum non solum earum ordinatio ad finem, sed etiam earum intrinseca entitas juvet ad ipsum finem consequendum, etiam prout sic esse effectus prædestinationis, cum sint à Deo ex intentione efficaci dandi ipsum finem, nempe gratiam, & gloriam.

SECTIO III.

Ostenditur Specialiter, aliqua bona naturalia ex proximè dictis esse effectus prædestinationis.

59. **D**ICO 1. Bona indoles, ingenium, consuetudo, bona educatio, & liberales disciplinae sunt effectus prædestinationis. Probatur primò ex illo Sapient. 8. ibi: *Puer autem eram ingeniosus, & sortitus sum animam bonam: ubi fatetur Salomon, bonam indolem, & ingenium reddere cum capacem, & maximè idoneum ad sapientiam, & virtutem consequendam, quam postea precibus impetravit. Confirmatur primò ex D. Aug. lib. de bono perseveran. cap. 14. ibi: Ex quo apparet, inquit, habere aliquos in ipso ingenio divinum naturaliter munus intelligentie, quo moveantur ad fidem, si congrua suis mentibus vel audiant verba, vel signa conspiciant. Ubi insinuat naturale ingenium, & indolem movere, seu conducere ad bonè operandum, & fidem acceptandam. Secundò ex Trid. sess. 23. de Reform. cap. 18. ibi: Cum adolescentium ætas, ait, nisi rectè instituantur, prona sit ad mundi voluptates sequendas, & nisi à teneris annis ad pietatem, & religionem informetur, antequam vitiorum habitus toros homines possideat, nunquam perfectè, ac sine maximo, ac singulari prope modum Dei Omnipotentis auxilio in disciplinâ Ecclesiasticâ perseveret. Ubi definit valdè juvare bonam adolescentium educationem, ut communior prædestinandi modus æternæ vitæ consequatur effectum. Hoc idem colligitur ex Concil. Tolet. 4. cap. 23. ex Lateran. sub Leone X. sess. 9. de Reform.*

60. Probatur 2. quia si bona indoles, & ingenium non adjuvaret, ut adolecētes sequerentur ductum prædestinationis divinæ ad opera pietatis, nulla spes futurorum bonorum conciperetur ex bona indole, ingenio, consuetudine, & educatione; sed hoc est contra id, quod supponit Trid. ubi proximè, ubi præcipit haberi delectum eorum Scholasticorum: *Quorum indoles, ait, & voluntas spem afferat, eos Ecclesiasticis ministeriis perpetuò inservituros: contra quod agunt omnes Religiosorum familiae: omnes enim explorant recipiendorum indolem, ingenium, consuetudinem, & bonam educationem, ex quibus futurum sperant spirituales profectum: Contra quod experientia testatur in adolescentibus bonè educatis apud Christianos, & malè educatis apud Ethnicos, & Turcas; ergo &c.*

61. Probatur tertio ex illo Philosophorum, ac Theologorum axiomate: *Consuetudo est altera natura: ex quo videtur, consuetudinem, si sit mala, afferre quandam veluti necessitatem peccandi, & resistendi mediis prædestinationis; ergo si bona, maximè adjuvabit ad media prædestinationis exequenda, & salutem consequendam. Confirmatur primò, quia quorundam hominum mores, indoles, ingenium, & consuetudo magis uni, quàm alteri virtuti repugnant; ergo maximè juvabunt, saltem removendo impedimenta, ad efficaciter amplectendam virtutem illam, cui minùs repugnant. Secundò, quia diabolus minùs sperat impedire prædestinationis effectus quoad illas virtutes, quibus magis favent, & minùs resistunt hominum mores, indoles, ingenia, & consuetudo; & magis*

impedire illos sperat quoad virtutes, quibus magis illa resistunt, ut constat ex D. Gregor. lib. 14. Moral. cap. 7. ibi: *Intuetur, ait, inimicus generis humani uniuscujusque mores, cui vitio sint propinqui, & illa ponit ante faciem, ad quæ cognoscit facilius inclinari mentem; ergo &c.*

Dico 2. Corporis dispositio ex multiplici causa proveniens, est effectus prædestinationis. Probatur primò, quia huiusmodi dispositio corporis suo peculiari modo juvat, ut media prædestinationis suum fructum actualiter consequantur; sed quæ ita se habent sunt effectus prædestinationis, ut diximus: ergo &c. Confirmatur, quia corporis dispositio maximè juvat ad meliorem propositionem boni, & rationum, quæ persuadent illius electionem; sic enim somnolenti, capitis dolore, aut vehementi melancholiâ correpti, difficiliùs, obscuriùs, & segniùs rationes huiusmodi perpendunt, & segniùs per voluntatem operantur ad executionem boni; ergo &c.

62. Probatur secundò, quia cibi potùsque parsimonia maximè juvat, ut contemplationis, & omnium supernaturalium virtutum actus frequentius, intensius, & ferventiùs exercentur, ut ait D. Leo serm. 8. de jejunio: *ibid: Animam à corporeis cupiditatibus sepiùs liberam in aula mentis posse divine vacare Sapientia. Contra verò cruditas stomachi, epulæ, & crapula omnium illorum afferunt impedimentum, ut ait Christus Dominus Luc. 21. ibi: Attendite vobis, ne fortè gravetur corda vestra in crapula, & ebrietate, & curis hujus vitæ. Et D. Leo proximè. Quotidiano experimento, ait, probari, potius satietate aciem mentis obtundi, ciborum nimietate vigorem cordis hebetari; ergo &c.*

Dico 3. Circumstantia temporis opportuni est effectus prædestinationis. Probatur primò ex illo Psal. 9. ibi: *Adjutor in opportunitatibus, in tribulationibus.* Et Psal. 144. ibi: *Oculi omnium in te sperant Domine, & tu das illis escam in tempore opportuno: Ubi loquitur de esca spirituali, quam præcipuè respicit Spes Theologica; ergo &c. Probatur secundo ex D. Chrysostomo hom. 4. de laudib. Paul. ubi proposita quæstione, cur non antea Paulus fuerit vocatus: *Ne velis, respondet, esse curiosior, sed concede incomprehensibili Dei providentia, salutes hominum notis sibi temporum opportunitatibus ordinari. Sic enim fatebatur ipsè, dicens: Cum autem placuit ei, qui me segregavit ex utero matris meæ, vocavit per gratiam suam. Idem habet de vocatione operatorum in vineam hom. 65. in Mat. & de vocatione Matthæi hom. 31. in Mat. 9.**

63. Dico 4. Brevitas, aut longitudo vitæ est effectus prædestinationis, dummodò maturâ morte claudatur, id est, quando iustus manet in gratia. Probatur primò ex illo Sapient. 4. *Iustus, si morte præoccupatus fuerit in refrigerio erit. Et infra. Placens Deo factus dilectus, & vivens inter peccatores translatus est. Et infra. Raptus est, ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius. Undè D. Aug. & alii Patres colligunt esse beneficium singulare prædestinationis, quod Deus maturo tempore mortem inferat; indicium autem reprobationis, quod mortem ad immaturum tempus differat.*

64. Probatur secundò ex D. Aug. de corrept. & grat. cap. 8. ibi: *Cur illos Deus, inquit, cum fideliter pieq. viverent, non tunc de vitæ hujus periculis rapuit, ne malitia mutaret intellectum eorum? Et addit: Donum Dei esse, ut finiat homo vitam istam, antequam ex bono mutetur in malum. Idem habet lib. de prædest. Sanctior. cap. 14. & habens D. Ambrosius orat. de*

obitu fratris. D. Paulin. epist. 35. D. Fulgent. epist. 2. ad Gallam. cap. 4. D. Cyprian. lib. 3. ad Quirinum. D. Gregor. lib. 15. Moral. cap. 4. D. Bernard. ferm. de Innocentibus. & alii.

67. Difficultas 1. Utrum bona septimi generis, de quibus supra, nempe actus virtutum naturalium moralium sint effectus prædestinationis? Affirmativè. Ita Durand. in 1. dist. 4. q. 2. Capreol. ibid. & Gregor. P. Valent. 1. p. q. 23. pun. 3. P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 7. num. 12. P. Molin. 1. part. q. 23. a. 2. d. 3. §. Dicendum. P. Bellarm. lib. 2. de grat. cap. 13. §. Sed esto. P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 1. n. 2. P. Ruiz. d. 24. sect. 1. n. 3. & alii. Probatur primò, quia sapius sunt effectus Dei ex speciali Dei voluntate concessi ad salutem prædestinatorum. Secundò, quia fiunt aliquo modo supernaturales ex ordinatione divina ad finem supernaturalem. Tertiò, quia conducunt actu ad finem supernaturalem consequendum, si non positivè disponendum negativè removendo impedimenta salutis: hæc omnia sufficiunt, ut sint prædestinationis effectus; ergo tales sunt.

68. Difficultas 2. Utrum bona unius hominis sint effectus prædestinationis alterius? Dico 1. Orationes unius Sancti, sive in hac vita, sive in gloriâ, plerumque sunt effectus prædestinationis alterius electi. Ita D. Thom. hic a. 8. de Verit. q. 6. a. ult. & in 1. dist. 41. q. unica, art. 4. Durand. in 1. dist. 41. q. 3. Richard. ibid. a. 2. q. 1. ad 1. P. Mol. 1. p. q. 23. a. 2. d. 3. P. Valent. 1. part. q. 23. punct. 4. P. Soar. lib. 2. de prædest. cap. 21. n. 7. & cap. 24. n. 6. & 7. & lib. 3. cap. 5. n. 17. P. Ruiz. hic d. 25. sect. 1. n. 2. & alii. Probatur primò, quia quidquid juvat ad salutem consequendam est effectus prædestinationis, ut diximus; sed orationes Sanctorum maxime juvant, ut alii salutem consequantur; constat enim ex Sacris Litteris, & Sanctorum Historiis, multos eorum orationibus consecutos fidem, peccatorum remissionem, & perseverantiam; ergo &c.

69. Probatur secundò, quia Isaac orando impetravit conceptum Rebeckæ Gen. 25. sine quo non fuisset prædestinatus, quia non exstitisset: D. Stephanus orando pro lapidantibus impetravit Saulo vocationem congruam, & gratiam; ergo utraque oratio fuerat à Deo præordinata ad singularissimos effectus, qui processerunt à prædestinatione Jacobi, & Pauli. Confirmatur ex D. Aug. lib. de bono persever. cap. 22. ibi: *Et si qui sunt non dum vocati, pro eis, ut vocentur, oremus. Fortassis enim sic prædestinati sunt, ut nostris orationibus concedantur, & accipiant eandem gratiam, quâ velint esse, atque efficiantur electi.* Idem habet lib. 5. de Civit. cap. 1. & habent. D. Gregor. lib. 16. Moral. cap. 17. alias 19. & lib. 1. dialog. cap. 8. D. Prosper lib. 2. de vocat. gent. cap. 36. & huic prædestinationi cooperatur Ecclesia in Canone Missæ postulans: *In electorum jubeas grege numerari: & in oratione totius Quadragesimæ: Beate prædestinationis liber adscripta retineat.*

70. Dico 2. Gratia gratis datæ Virgini Sanctissimæ, Apostolis, Prophetis, & aliis Sanctis sunt effectus prædestinationis eorum hominum, quos ad æternam vitam adjuvant. Probatur, quia quæ conducunt ad salutem consequendam, sunt prædestinationis effectus; sed hujusmodi gratia ita conduxerunt ad multorum salutem, ut supponimus; ergo &c. Confirmatur, quia hujusmodi gratia præ ceteris aliis donis habet, ut ab intrinseco destinentur ad aliorum salutem, ut patet ex 1. Cor. 12. ibi: *Unicuique datur manifestatio Spiritus ad utilitatem;*

nempe Ecclesiæ: ubi Apostolus, sicut ad Rom. 12. & 2. ad Tim. 2. varias enumerat gratias. Et 1. Pet. 4. Unusquisque sicut accepit gratiam in alterutrum, illam administrantes, sicut boni dispensatores gratiæ Dei; si quis loquitur, &c. ergo &c.

Dico 3. Gratia gratum facientes unum prædestinatum sunt etiam effectus prædestinationis omnium aliorum prædestinatorum; & etiam quorundam in speciali. Probatur prima pars ex duplici ratione communi: Prima ex communione Sanctorum, ratione cujus quilibet prædestinatus est particeps meritum Ecclesiæ. Secunda ex congratulatione, & communi lætitia, quia quilibet Beatus congaudebit, & quasi propriam aestimabit alterius sanctitatem, & beatitudinem; ergo &c.

Probatur secunda pars etiam ex duplici ratione speciali: Prima, quia Charitas, & patientia multis Sanctis à Deo inspiratur, non eo tantum fine, ut ipsos sanctificet, sed etiam, ut ad aliorum salutem conducant, ut patet ex 2. Tim. 2. *Omnia sustinete propter electos, ut & ipsi salutem consequantur.* Et 1. Cor. 15. *Quotidie morior propter vestram gloriam.* &c. Secunda ex peculiari gaudio spiritualium parentum de sanctitate filiorum, & filiorum gaudio de gloria suorum spiritualium parentum, ut patet ex 2. Cor. 2. *De quibus, inquit, oportuerat me gaudere: confidens in omnibus vobis, quia meum gaudium omnium vestrum est.* Et ad Philemon. *Ego te reſtuar in Domino;* ergo &c.

Dices: Orationes, & dona Petri, quibus sanctificatur, sunt effectus prædestinationis illius; ergo non sunt effectus prædestinationis Pauli, & aliorum prædestinatorum; alioqui cum hi sint in magno numero, multoties contingeret, unicam operationem unius prædestinati conducere ad innumerabilem salutem, ut dicantur conducere Evangelia, Epistolæ Apostolorum, aliisque libri Scripturæ. Respondeo negando consequentiam; ad cujus probationem dicimus, id ipsum maxime convenire, & esse dignum amplitudine Scientiæ, Potentiæ, & Providentiæ Divinæ, quod sciat, possit, & provideat unicam, & eundem effectum, quo unus sanctificatur, destinare ad salutem plurimorum, aut etiam omnium prædestinatorum.

Dico 4. Bona reproborum, sive sint apparentia, sive vera; sive naturalia, sive supernaturalia, plerumque sunt effectus prædestinationis aliorum electorum. Probatur, quia plerumque reprobi à Deo conferuntur ea intentione, ut profint prædestinatis; sed quæ ita profint, conducunt ad salutem; quæ autem ita conducunt, sunt effectus prædestinationis; ergo &c.

Dico 5. Bona naturalia aliquorum prædestinatorum multoties sunt effectus prædestinationis aliorum. Probatur primò, quia Verba Evangelica, sive sint vocalia, sive scripta, sunt in entitate naturalia; & tamen quando fiunt à Prædicatoribus Evangelicis, non solum sunt utilia, sed etiam simpliciter necessaria, ut quilibet adultus possit de potentia ordinaria credere, & justificari, quatenus maxime concurrunt, & conducunt ad conversionem, & salutem, ut patet ex illo 1. Cor. 4. *Per Evangelium ego vos genui.* Et 2. Cor. 6. *Adjuvantibus exhortamur, ne in vacuum gratiam Dei recipiatis;* ergo &c.

Probatur secundò, quia sermonis artificium, & eloquentia, licet semper, aut ferè semper sit naturalis, plurimum confert, ut suadeat bonum, sicque ad salutem conducatur, ut patet ex illo Esaiæ. 14. *Tribue, inquit, sermonem compositum in ore meo in conspectu*

conspicui leonis, & transfer cor illius in odium hostis nostri: ubi frustra, & ut superfluum peteretur à Deo sermo compositus, si non intelligeret multum proficere ad transferendum cor Regis. Confirmatur primò oratione Abigail 1. Reg. 25. quæ cohibuit David à vindicta, quam sumere intendebat de viro suo. Secundò ex D. Ambrosii eloquentia, quæ plurimum valuit ad conversionem D. Augustini, ut ipse testatur lib. 5. confess. cap. 14. & 15. Tertiò ex D. Paulo præcipiente ad Coloss. 4. Sermo vester semper in gratia sale sit conditus, ut sciatis quomodo oporteat vos unicuique respondere; ergo salis, sive eloquentiæ condimentum erit effectus prædestinationis eorum, quos Concionator allicit ad virtutem.

77. Dico 6. Operatio corrigentis, & punientis est effectus multorum prædestinationis, qui corriguntur, & puniuntur. Probatur primò ex illo Math. 18. Corripe eum, ait, si te audierit, lucratus eris fratrem tuum. Et Ezech. 3. Ipse morietur quia non annuntiasti ei: Et infra: Si autem tu annuntiaveris iusto, ut non peccet iustus, & ille non peccaverit, vivens vivet, quia annuntiasti ei. Ubi dicit, unum mori, quia à Propheta non corripitur; alterum ad vitam redire, quia corripitur.

78. Probatur secundò, quia quæ conducunt ad salutem, sunt effectus prædestinationis, ut diximus; sed correctio, & punitio ita conducunt; siquidem ex dolore correctionis, & punitonis oritur voluntas remedii obtinendi per gratiam, & orationis affectus ad obtinendam à Deo poenitentiam, quam nisi Deus dederit, non possumus habere, ut patet ex illo Jerem. 31. Castigasti me Domine, & eruditus sum; ergo &c.

79. Dico 7. Angelorum bona sunt effectus prædestinationis hominum. Probatur primò, quia Angelis, & bona à Deo eis collata suo modo causant, & promovent hominum beatitudinem, ut patet ex illo ad Hebr. 1. Nonne omnes sunt administratores Spiritus, in ministerium missi propter eos, qui hereditatem capiunt salutis? Et Psal. 90. Angelis suis Deus mandavit de te; sed quæ ita conducunt, & promovent salutem, sunt effectus prædestinationis; ergo &c.

80. Probatur secundò, quia consulunt electorum salutem, & eorum prædestinationi inserviunt suggerendo bonas cogitationes, illuminando mentem, corpus, & ejus passionis mitigando, nè virtuti resistant, orationes nostras ad Deum perficendo, impetrando, quæ petimus, alligando diabolum, & eorum vehementiores tentationes retundendo, ut ait D. Aug. lib. 20. de Civit. cap. 7. & 8. & in Psal. 61. D. Greg. lib. 19. Moral. cap. 5. D. Bern. serm. 5. in Psal. 90. sed quæ ita inserviunt, & conducunt ad salutem, sunt effectus prædestinationis; ergo &c.

SECTIO IV.

Utrum omnes res supernaturales sint effectus prædestinationis?

81. DVERTES primò, dona supernaturalia, prout procedunt à prædestinatione, & ad illam exequendam inserviunt ad tria capita communiter reduci, nempe ad vocationem, justificationem, & glorificationem, quæ ab Apostolo exprimuntur in illis verbis sæpe citatis, & iterum infra citandis ad Rom. 8. Quos prædestinavit, &c. & de quibus hæc

codem ordine agendum, & primò de gratia vocationis, seu auxilio excitante.

Advertes secundò nomine vocationis venire hæc omnes illas gratias, quæ antecedunt justificationem, dividunturque: Primò in internas, & externas; internæ sunt illustrationes, cogitationes, inspirationes, & alia auxilia prævenientia, quæ Deus in nobis sine nobis, id est, sine nostro consensu libero operatur: externæ sunt miracula, prædicatio, exhortatio, lectio rerum fidei, & Scripturarum, exempla, correctiones, beneficia, flagella, & similia, quibus excitamur ad bene operandum, & sunt supernaturalia, aut intrinsecè quoad entitatem; aut extrinsecè quoad modum ratione finis, ad quem tendunt. Secundò dividuntur vocationes illæ in congruas, & non congruas, quæ distinguuntur in eo, quod congruæ connotent actum secundum, & non ita non congruæ, sed ejus negationem. His positis.

Difficultas 1. Utrum omnis gratia congrua in prædestinato, sive sit excitans, sive præveniens, sive adjuvans, sive auxilians, sit effectus prædestinationis? Affirmativè. Ita D. Thom. 1. p. q. 23. art. 5. Albert. 1. p. q. 63. memb. 1. & 2. Greg. dist. 41. q. unica a. 2. Capreol. dist. 40. q. unica. Conclus. 2. Driedo. Camerac. P. Mol. 1. p. q. 23. art. 2. d. 3. P. Vasq. d. 93. cap. 2. P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 6. n. 4. quos citat, & sequitur P. Ruiz d. 22. sect. 2. n. 2. P. Henrice tract. 3. d. 30. cap. 2. n. 6. P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 2. n. 2. P. Tanner. d. 3. q. 3. dub. 1. num. 10. P. Preposit. q. 23. art. 8. dub. 6. num. 49. & alii. Probatur primò ex illo ad Rom. 8. Quos prædestinavit, hos & vocavit, &c. ubi D. Aug. Epist. 106. ad Bonifacium, & lib. de corrept. & grat. cap. 7. Hic subaudire debemus, inquit, secundum propositum: Sunt enim & alii vocati, sed non electi, ac per hoc non secundum propositum vocati. Ubi D. August. sicut etiam in aliis plurimis locis docet vocationem secundum propositum esse propriam prædestinatorum, & à Dei prædestinatione causari, ut illius effectus; ergo &c.

Probatur secundò, quia illud, cui competunt conditiones requisitæ ad rationem effectus prædestinationis, de quibus supra, est illius effectus; sed tali gratiæ competunt omnes conditiones supra positæ; siquidem est effectus Dei, data ex intentione efficaci dadi gloriam, supernaturalis, actu conducentis ad salutem, & per merita Christi; ergo est effectus prædestinationis.

Probatur tertiò, quia illud est prædestinationis effectus, quod est medium ad salutem consequendam; sed tales sunt vocationes congruæ, ut constat ex illo Joan. 6. Omnis, qui audit à Patre, & didicit, venit ad me: Et ex illo Cant. 1. Trahe me post te curremus: Ubi sermo est de vocatione congrua juxta communem Sanctorum Patrum interpretationem; ergo &c.

Oppositum tenent Gabr. in 1. dist. 41. quest. unica art. 3. dub. 1. & dist. 40. art. 1. Ocham. in 1. dist. 41. quatenus docent, solam gloriam esse prædestinationis effectum; pro quibus: Objicies primò. Illud est effectus prædestinationis in prædestinato, quod est proprium ipsius tantum prædestinati; sed non ita sunt propriæ vocationes illæ congruæ; siquidem etiam competunt reprobis, ut patet ex illo Joan. 1. Qui illuminat, id est vocat, omnem hominem, &c. ergo non sunt effectus prædestinationis. Respondeo negando minorem: vocationes enim propriæ prædestinati sunt actu conducentes ad salutem consequendam, quales non sunt vocationes datæ reprobo, utpote qui salutem

salutem non consequetur, licet possit illum consequi, ideoque vocationes ei datae solum potentia conferunt ad salutem.

87. Obijcies 2. Prædestinatio solos causat effectus, quos intendit; sed solum intendit finem, nempe gloriam, & non media, nempe vocationes congruas; ergo solum gloriam, & non vocationes causat; consequenterque sola gloria, & non vocationes sunt illius effectus. Respondeo negando majorem: causat enim non solum finem, quem intendit, sed etiam media, quæ eligit; nam sicut applicat Omnipotentiam, ut producat ipsum finem, ideoque illum habet pro effectu; ita etiam eam applicat, ut producat media, ideoque etiam hæc habebit pro effectu.

88. Obijcies 3. Nullus effectus proprius prædestinationis potest esse cum peccato mortali; siquidem homo per illum ordinatur ad beatitudinem, & non ita potest ordinari, prout est in peccato; cum peccatum illum actu ordinet ad ignem æternum; sed vocationes congruæ possunt esse cum peccato mortali; siquidem Deus sapius vocat efficaciter peccatorem ad actus supernaturales fidei, & spei; ergo non sunt effectus prædestinationis. Respondeo negando majorem; ad cujus probationem dicimus, hominem per effectus prædestinationis diversimodè ordinari ad beatitudinem; nam per alios ordinatur proximè, nempe per gratiam, & merita de condigno, & cum hac ordinatione non potest stare peccatum mortale: per alios autem ordinatur tantum remotè, & dispositivè, nempe per actus fidei, spei, &c. & cum hac ordinatione bene potest stare peccatum mortale: cum autem per vocationes congruas hoc secundo modo ordinetur homo ad beatitudinem, ideo illæ possunt esse effectus prædestinationis, licet possint dari cum peccato mortali.

89. Obijcies 4. Pueri, qui statim post baptismum moriuntur, sunt verè prædestinati; & tamen non habent illas vocationes; cum sint illarum incapaces; ergo jam prædestinatio non habet pro effectu vocationes. Respondeo distinguendo consequens: jam omnis prædestinatio non habet pro effectu vocationes; concedo consequentiam: aliquæ prædestinationes; nego consequentiam: nos enim non affirmamus, omnes prædestinatos habere omnes effectus prædestinationis; sed unumquemque illos habere juxta propriam capacitatem, quam non habent pueri respectu vocationum, habent tamen adulti. Accedit etiam hos pueros fuisse vocatos, non in se ipsis, quia ad hoc non habebant capacitatem, sed in illis, qui eorum baptismum procurarunt.

90. Difficultas 2. Utrum hujusmodi vocationes congruæ in reprobis sint etiam effectus prædestinationis? Dico 1. Hujusmodi vocationes in reprobo respectu ipsius reprobi non sunt effectus prædestinationis. Ita Albert. 1. p. q. 63. memb. 2. P. Vasq. d. 93. cap. 1. n. 3. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 2. n. 6. P. Ruiz. d. 22. sect. 2. n. 12. Probatur, quia hujusmodi vocationes in reprobo non habent aliquas condiciones ex supra positis requisitis ad effectum prædestinationis; siquidem non ei tribuuntur ex intentione efficaci dandi gloriam; neque actu conducunt ad illam consequendam, sed solum ei tribuuntur ex communi providentia supernaturali; ergo &c. Confirmatur, quia vocatio propria prædestinatorum, seu quæ est effectus prædestinationis, est vocatio data secundum propositum; sed hæc semper sortitur effectum, & non illum sortitur vocatio illa in reprobo; ergo neque est

vocatio secundum propositum; neque effectus prædestinationis.

Dico 2. Hujusmodi vocationes congruæ reprobo datae possunt esse effectus prædestinationis alterius hominis prædestinati, si hic ex bona operatione ipsius reprobi sibi in exemplum proposita accipiat fructum aliquem vitæ æternæ. Ita P. Herice cit. num. 6. Probatur, quia tunc talis vocatio reprobi habet rationem gratiæ congruæ extrinsecæ respectu prædestinati illius; sed omnis gratia congrua data prædestinato, etiam si sit extrinseca, est effectus prædestinationis illius, ut infra dicemus; ergo &c.

Difficultas 3. Utrum vocationes non congruæ datae prædestinato sint effectus prædestinationis illius? Advertes cum P. Quiroz tract. 6. de prædest. d. 16. sect. 2. n. 8. hujusmodi vocationes dupliciter posse esse non congruas: Primò positivè, quatenus immediatè conjunguntur cum peccato, in quo sensu formalissimè dicuntur ejus permissiones, de quibus infra dicemus; an sint prædestinationis effectus: Secundò negativè, quatenus homo cum illis omittit opus consilii, nihil efficiens, quod conducatur ad gratiam, aut ad ejus conservationem, in quo sensu dicit, tales vocationes esse effectus prædestinationis. Probat, quia quod Deus det prædestinato hanc vocationem non congruam negativè, & non illam aliam positivè non congruam, oritur ex speciali providentiâ supernaturali erga prædestinatum, ne gratiam amittat; ergo talis vocatio non congrua fuit speciale beneficium; sed beneficia specialia sunt prædestinationis effectus; ergo etiam talis erit illa vocatio. Ita P. Quiroz & favet P. Alarcon. tr. 4. d. 4. cap. 2. n. 5. quæ doctrina suam habet probabilitatem; ego tamen distinctione aliqua utendum puto. Igitur.

Dico 1. Vocatio illa non congrua si sumatur tantum secundum virtutem efficientem in ordine ad actum, pro quo data est prædestinato, non est effectus prædestinationis illius. Ita P. Arrub. d. 84. cap. 2. n. 3. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 2. n. 10. P. Ruiz. d. 22. sect. 2. num. 13. P. Arriaga d. 38. de prædest. sect. 1. subsect. 2. num. 14. & alii communiter, quatenus dicunt, eam non esse effectum prædestinationis, nisi conducatur ad salutem. Probatur primò ex D. Aug. qui nullibi agnovit, vocationem non congruam ut sic esse effectum prædestinationis, imò solum congruam, & efficacem videtur ponere prædestinationis effectum; ergo &c.

Probatur secundò, quia talis vocatio, prout sic nullo modo conducit ad salutem in effectu, sive actu consequendam; neque data est ex speciali effectu, sive intentione efficaci salutis consequendæ; sed quod ita se habet non est effectus prædestinationis, ut patet ex supra dictis; ergo &c. Confirmatur, quia cum prædestinatus ei resistat, non est hic, & nunc magis utilis ad salutem consequendam, ac si non esset ei data; atqui si ei non daretur, nullo modo esset utilis ad salutem, neque prædestinationis effectus; ergo neque hic, & nunc talis erit.

Dico 2. Vocatio illa non congrua, si sumatur ut in memoriam revocata, & ipsius recordationis objectum, potest aliquando esse, & aliquando non esse prædestinationis effectus. Ita P. Arrub. cit. P. Herice cit. n. 11. P. Ruiz cit. P. Arriaga cit. n. 15. & quoad primam partem videtur tenere P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 6. num. 7. Probatur prima pars, quia quod est supernaturale, conducens actu ad salutem, datum ex aliqua intentione ipsius salutis consequendæ, & per merita Christi, est effectus

effectus prædestinationis, ut patet ex supra dictis; sed ita se habet aliquando vocatio illa non congrua prout sic considerata; siquidem licet non habeat effectum, quando primò offertur ad actum proximum, ad quem data fuit, illum tamen habet postea aliquando conducens ad salutem, quatenus in memoriam revocata movet prædestinatum ad actus gratitudinis, confusionis, doloris, & humilitatis, & ad acceptandam sequentem vocationem, ita ut Deus censeatur eam tunc dare saltem ex virtuali intentione ipsius salutis per merita Christi; ergo prout sic sumpta est effectus prædestinationis.

96. Dices: Præsens difficultas procedit de gratiâ non congruâ, & non de gratiâ congruâ; sed si illa gratia interviret in effectu ab beatitudinem, jam esset congrua, & non incongrua, de qua loquitur; siquidem hæc non habet effectum, quem tamen illa haberet; ergo &c. Respondeo negando minorem quoad primam partem: gratia enim sumit rationem congruitatis, & incongruitatis ab effectu proximo, & per se, quem si non habeat, ut non habet talis vocatio, semper dicitur incongrua, licet remotè, indirectè, & quasi per accidens aliquid alium habeat, ut haberet huiusmodi vocatio, prout sic sumpta; siquidem essentia non desumuntur ab eo quod eis est per accidens, sed ab eo, quod est per se, & cum huiusmodi vocatio non haberet effectum proximum, & per se in primo actu, ad quem fuit oblata, diceretur adhuc incongrua, licet haberet illum alium remotum, indirectum, & quasi per accidens.

97. Instabis: D. Augustinus, cum poneret vocationes congruas inter effectus prædestinationis, nunquam sic inter illos posuit vocationes non congruas; ergo &c. Respondeo D. August. semper considerasse ipsas gratias non congruas ut efficientes in ordine ad suos actus proximos, & per se, ad quos fuerunt oblatae, in quo sensu non poterat illas vocare effectus prædestinationis, ut & nos non vocavimus, ut patet ex supra dictis.

98. Probatur secunda pars, primò, quia cum non sit necessarium, quod huiusmodi vocationes non congruæ semper habeant talem effectum, possunt aliquando esse sine illo; siquidem aliquando potest contingere, ut homo postea nullo modo illarum recordetur; ergo etiam aliquando poterant non esse effectus prædestinationis. Secundò, quia etiam posita tali recordatione, potest homo nullum ex illis actibus elicere; aut quia statim mortuus fuit; aut ad aliud diversus, etiam voluntariè; siquidem aliquando resistendo vocationibus potest nullum peccatum committere, neque mortale, neque veniale, si illæ sint ad actus maiorem perfectionis non præceptos; in quo eventa opus non est, ut postea de tali resistentia conteratur, confundatur, aut humilietur, antequam moriatur, etiam si de illa recordetur; sed tunc tales vocationes non essent effectus prædestinationis; siquidem tunc non magis ad beatitudinem conducerent, ac si non darentur; ergo &c.

99. Dices: Tales vocationes in memoriam revocatae semper conducunt; & sunt utiles ad salutem consequendam; ergo prout sic semper sunt effectus prædestinationis. Respondeo negando consequentiam; neque enim sufficit, ut aliquid sit effectus prædestinationis, quod conducatur, & sit utile ad salutem; alioqui merita Christi, Sacramenta, & similia, cum semper de se conducant, & sint utilia ad salutem, semper essent prædestinationis effectus, cum tamen tales non sint in reprobis, quibus

Tom. I.

non conceduntur ex speciali intentione efficaci dandi ipsis salutem, quod erat necessarium: cum autem Deus potuerit non dare illas vocationes prædestinato ex speciali intentione, sed ex providentia supernaturali generali, tunc saltem poterunt non esse media ad salutem, neque effectus prædestinationis, etiam si prædestinatus de illis recordetur, & illæ conducant, & sint utiles ad salutem.

Difficultas 4. Utrum vocationes externæ sint etiam effectus prædestinationis? Affirmative. Ita P. Ruiz d. 22. sect. 2. n. 7. Probatur, quia huiusmodi vocationes comprehenduntur sub nomine gratiæ, cuius preparatio est prædestinatio; sed omnis gratia, quæ a prædestinatione preparatur, conducit ad salutem, & ad illam consequendam datur ex speciali intentione; quæ autem sic conducit, & conceditur, est effectus prædestinationis; ergo &c. Confirmatur primò ex illo 2. Cor. 1. *Hæc confidentiâ volui prius venire ad vos, ut secundam gratiam haberetis*: ubi pro prima gratia intelligit epistolam, pro secunda autem præsentiam Doctoris, ut exponunt D. Chrysost. Theodoret. & D. Hieron. Secundò, quia de Christo Domino propter eminentiam prædicationis fuit prædictum: *Blas. 44. Diffusa est gratia in labiis tuis*: Et fuit expletum. *Luc. 4. Mirabatur in verbis gratiæ, quæ procedebant de ore ejus*. Tertiò ex D. Aug. lib. 83. *quæst. 9. 68. ubi hanc vocationem exteriorem commemorat*. D. Prosper. lib. 2. de *Vocat. gent. cap. 26. ibi: Gratia Dei*, inquit, *in omnibus justificationibus principaliter præminet, suadendo exhortationibus, movendo exemplis, terrendo periculis, incitando miraculis, dando intellectum, inspirando consilium, corq. ipsum illuminando*. Quæ opitulatio per innumeros modos, siye occultos, siye manifestos, omnibus adhibetur. Ubi notandum, gratiam non solum interiores, & spirituales effectus operari, sed etiam sensibiles, & exteriores; ergo cum gratia sit prædestinationis effectus, etiam tales erunt illius effectus sensibiles, & exteriores, quando per illos vocantur electi.

Difficultas 5. Utrum preparatio Dei, ut concurrat nobiscum ad actus supernaturales sit effectus prædestinationis? Negative. Ita P. Ruiz d. 22. sect. 3. n. 4. Probatur primò, quia nullus actus Dei potest esse verè, & realiter effectus; alioqui cum effectus sit ab alio, & quid creatum, talis etiam esset ipse actus; consequenterque ipse Deus, cum quo talis actus est idem; sed preparatio Dei est actus liber ipsius Dei, cum sit actus Voluntatis Divinæ volentis ita nobiscum concurrere; ergo non potest esse effectus prædestinationis.

Probatur secundò, quia nihil est effectus sui ipsius; alioqui esset prius se ipso; cum omnis effectus supponat suam causam; sed huiusmodi preparatio, saltem partialiter est ipsa prædestinatio formalis; siquidem prædestinatio, non solum est voluntas tribuendi finem, sed etiam tribuendi media; hæc autem voluntas tribuendi media est ipsa preparatio concurrenti; ergo non potest esse effectus prædestinationis; alioqui esset effectus sui ipsius.

Oppones 1. Quidquid actu, & in effectu juvat ad beatitudinem consequendam, est prædestinationis effectus; sed hæc Dei preparatio ita maxime juvat; ergo est prædestinationis effectus. Resp. maiorem esse veram, dummodò non sit ipsa prædestinatio, quæ quidem maxime juvat; & tamen non est prædestinationis effectus; cum non possit esse effectus, & causa sui ipsius.

Oppones 2. Omnis gratia adjuvans, & omne auxilium

P p

auxilium sufficiens, est effectus prædestinationis, ut supra diximus; sed primum, & maximum auxiliorum, & maxima gratia adjuvans est prædicta Dei præparatio; ergo hæc est prædestinationis effectus. Respondeo maiorem esse veram de auxilio, & gratia creata; non autem de auxilio, & gratia increata, qualis est hæc Dei præparatio; hæc enim, cum sit ipsa prædestinatio, non potest esse illius effectus.

105. **Oppones 3.** Media necessariè requisita ad obtinendum finem, nempe gloriam, sunt effectus prædestinationis; sed præparatio concurrendi nobiscum ita est simpliciter necessaria ad obtinendam gloriam, ut sine illa non possimus eam assequi; ergo est effectus prædestinationis. Respondeo supponi fallum hanc præparationem esse medium ad finem; cum sit voluntas dandi media ad ipsum finem obtinendum.

106. **Oppones 4.** Idem hæc præparatio non esset effectus prædestinationis, quia est in Deo, & non in ipso prædestinato; sed hæc ratio non obstat; siquidem orationes Sanctorum, exhortationes, sollicitudo Angelorum custodis, & prælati non sunt in prædestinato, sed extra, & tamen sunt effectus prædestinationis illius; ergo &c. Respondeo negando maiorem, ut bene probat argumentum; neque enim hæc præparatio Dei definit esse effectus prædestinationis ex eo, quod non sit in prædestinato, sed ex eo, quod non possit effici, cum sit quid increatum, & à se.

SECTIO V.

Utrum actus supernaturales in peccato facti; & omnes alii, prout ab homine procedunt, sint effectus Prædestinationis?

107. **DIFFICULTAS I.** Utrum actus supernaturales in peccato facti sint effectus prædestinationis? Affirmativè. Ita P. Alarcon tract. 4. d. 4. cap. 2. n. 3. P. Amicus d. 15. sect. 5. num. 164. & alii. Probatur primò, quia huiusmodi actus, aut sunt meritorii de congruo, aut dispositiones perfectæ, vel imperfectæ ad justificationem, & salutem conducentes; sed quæ ita se habent inter prædestinationis effectus numerantur; ergo &c. Secundò, quia Deus propter hos actus dat auxilia congrua ad salutem inferrentia; ideoque Scriptura, Concilia, & Sancti Patres eos petunt à peccatoribus, ut per illos perveniant ad gratiam justificantem, & per hanc ad beatitudinem; ergo saltem remotè, & aliquo modo interveniunt ad salutem; quæ autem sic interveniunt sunt prædestinationis effectus. Tertiò, quia huiusmodi actus aliquam relinquunt facilitatem, ut homines postea in statu gratiæ alios similes exerceant, aut per se, aut à solo Deo intuitu illorum productam, ideoque inter specialia Dei beneficia numerantur, pro quibus Deo gratiarum actiones debentur; sed hæc sufficiunt, ut sint prædestinationis effectus; ergo &c.

108. **Dices cum P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 3. n. 14.** Hi actus in tali statu facti, licet in potentiâ, sive in actu primo, ac de se sint apti, ut conducant ad salutem, non ita tamen sunt de facto in actu secundo; siquidem ad hoc debebant à Deo acceptari, & non ita acceptantur, cum de tali acceptatione

non constet; sed id erat necessarium, ut essent effectus prædestinationis; ergo &c. Respondeo negando secundam partem maioris; Deus enim de facto acceptat tales actus, ut merita de congruo, aut ut dispositiones perfectas vel imperfectas, quorum intuitu donat auxilia congrua ad actus amoris super omnia, aut contritionis, per quos acquiritur justificatio, quod constat ab Scriptura, Conciliis, & Sanctis Patribus, ut diximus. Accedit, dato quod illi actus sic producti non acceptentur à Deo, imò rejiciantur, tunc sicut non conducunt ad salutem, ita etiam dicimus non esse effectus prædestinationis, in quo eventu non procedit nostra resolutio.

Difficultas 2. Utrum omnes actus supernaturales, non solum prout procedunt à gratiâ, sive auxilio supernaturali, sed etiam prout procedunt à libero hominis arbitrio, & sunt vitales, sint effectus prædestinationis? Certum est primò, tales actus supernaturales esse effectus prædestinationis, prout sunt ab auxilio supernaturali, & à Deo ut à principali agente; neque enim de hoc est quæstio, cum prout sic habeant omnes condiciones requisitas ad effectus prædestinationis, ut collideranti patebit. Certum est secundò, hanc propositionem: *Actus, sive actio supernaturalis quæ ratione procedit à libero arbitrio, est effectus prædestinationis;* in sensu reduplicativo esse fallam; sic enim affirmat, procedere à libero arbitrio esse formaliter idem, atque procedere à prædestinatione, sive esse effectum prædestinationis, quod est fallum; siquidem prout procedit à libero arbitrio reduplicativè non procedit à Deo; ut autem sit effectus prædestinationis debet à Deo procedere, ut supra diximus, & sic procedit specificativè; in quo sensu procedit quæstio, in qua dictiones in quantum, sub ratione, quatenus, prout, & similes accipiendæ sunt in sensu specificativo, & non reduplicativo. Hoc posito.

Resolutio sit: Actus supernaturales, non solum prout procedunt à Deo per auxilia supernaturalia, sed etiam prout procedunt à libero arbitrio creati, sunt effectus prædestinationis. Ita Scot. in 1. dist. 41. §. Sed contra istud, & dist. 47. & quodlibet. 14. Greg. in 1. dist. 41. q. unica art. 2. Ansfl. Soar. P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 5. n. 7. P. Vasq. 1. p. d. 93. cap. 1. & 3. P. Valent. 1. p. q. 23. punct. 3. Durand. dist. 41. q. 2. & 3. Carthus. in 1. dist. 41. q. 1. quos citat, & sequitur P. Ruiz d. 22. sect. 4. n. 17. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 3. num. 16. P. Ariagad. 38. sect. 1. subsect. 2. n. 13. P. Tanner. d. 3. q. 3. dubium. 17. & alii. Probatur primò, quia supernaturalitas istorum actuum non meretur gratiam, & gloriam, neque ad illas conducit, nisi prout liberè procedit à voluntate; siquidem si esset necessaria, aut non vitaliter producta, nihil mereretur; ergo etiam ipsa libertas, & vitalitas ita conducunt ad illas; sed quæ ita conducunt, sunt effectus prædestinationis; ergo tales sunt ipsi actus, etiam prout procedunt à libero arbitrio vitaliter operante.

Confirmatur primò, quia huiusmodi actus secundum totum, quod sunt meritorii, sunt dona Dei, ut tradit Trid. Sess. 6. cap. ult. ibi: *Tanta est, inquit, Domini erga homines bonitas, ut eorum velit esse merita, quæ sunt ipsius dona;* & idem docet D. August. Epist. 105. & 106. & lib. de grat. & lib. arbitr. cap. 6. & 9. & sæpè alibi sed ut sint meritorii de congruo, vel de condigno, debent procedere ab arbitrio liberè concurrente; quod autem est meritum, & donum, sive beneficium Dei, & condu-

conducit ut tale ad salutem est effectus prædestinationis; ergo &c. Secundò, quia ipsa cooperatio prout procedit à libero arbitrio est per se necessaria, ut ad illi consequantur justificationem, & gloriam; ergo est per se, & efficaciter intenta, prædefinita, & præparata per Dei prædestinationem; sed quæ ita se habent sunt effectus prædestinationis; ergo talis est cooperatio, prout est à libero arbitrio.

112. Probatur secundò, quia liberum arbitrium à Dei gratia movetur ad actus supernaturales, eique subordinatur juxta illud, *Ezech. 36. Faciam, ut in præceptis meis ambuletis*: Et ad Philip. 2. *Qui operatur in nobis, & velle, & perficere*: Et ex Cælestin. Papa Epist. 1. ad Episcopos Gallie cap. 12. *Deus agit in nobis, ut quod vult, & velimus, & agamus*. Et Concil. Arausican. 2. cap. 23. & 25. *Milevitan. cap. 4. D. Aug. D. Hilar. D. Bern. D. Ansel. & aliis*; sed illa gratia est effectus proximus, & immediatus prædestinationis, ut supra diximus; ergo etiam actus prout procedunt ab ipso libero arbitrio gratiâ Dei adjuto, & moto erunt effectus prædestinationis, saltem remoti, & mediati.

113. Oppositum tenet *Henriquez quodlib. 4. q. 19. & quodlib. 8. q. 5. favetq. P. Molin. 1. q. 23. art. 4. & 5. d. 1. memb. 8. pro quibus*. Argues 1. Effectus prædestinationis debent esse effectus Dei, ut diximus; sed tales non sunt hujusmodi actus, prout procedunt à libero arbitrio; siquidem Deus per illos, neque vivit, neque denominatur liber; ergo non sunt prout sic effectus prædestinationis. Respondeo negando minorem: tales enim actus secundum suas entitates sunt, & à Deo, & à libero arbitrio, licet non sint à quolibet totaliter, sed ab utroque simul, sicut etiam sunt actiones productivæ illorum. Patet in actione productiva ignis, quæ tota est à Deo, & non totaliter, tota, & non totaliter ab igne, tota autem, & totaliter ab utroque simul; quod est speciale in actibus liberis supernaturalibus, cum Deus specialiter excitet, & ad illos concurrat, ut causa particularis, & non tantum ut universalis, sicut concurret cum igne. Neque tamen dicetur per illos vivere, quia illos in se non recipit, neque ad illos concurret ut causa, seu potentia vitalis, dicetur verò liberè operari, quia liberè excitat, & concurret.

114. Argues 2. Si illi actus essent effectus prædestinationis, essent etiam à Deo specialiter; sed non sunt; alioqui si essent effectus speciales Dei, non essent nobis liberi, sed necessarii; ergo &c. Respondeo negando minorem, & ejus probationem: nam sic Deus specialiter operatur, ut expectet nostram liberam determinationem ad illam excitando sine aliquo impulsu necessitante; sicque possumus ei resistere; ubi autem potest dari resistentia, datur libertas.

115. Argues 3. Hujusmodi actus, prout sunt formaliter à libero arbitrio, non sunt à gratia; sed ut sint effectus prædestinationis, debent esse à gratia; alioqui non conducerent ad salutem actu consequendam; ergo &c. Respondeo negando majorem: nam cum liberum arbitrium ad illos excitet per gratiam, & solum supernaturaliter elevatum ad illos concurrat, etiam prout sunt ab illo, sunt à gratia, & ut sic specialiter eliguntur à Deo; siquidem, posita efficaci intentione gloriæ, Deus elegit illos actus, ut meritorios ad eam in effectu consequendam; illi autem non sunt meritorii, nisi prout procedunt supernaturaliter ab influxu gratiæ, & libero arbitrio; unde prout sic sunt effectus prædestinationis etiam prout procedunt à libero arbitrio,

Tom. 1.

Argues 4. Tales actus, prout procedunt à libero arbitrio, sunt causa prædestinationis; siquidem sunt ejus causa, quatenus sunt meritorii; sunt autem meritorii, quatenus sunt à libero arbitrio; ergo prout sic non possunt esse effectus prædestinationis. Respondeo tales actus, ut procedentes à libero arbitrio esse effectus prædestinationis, sive primæ intentionis gloriæ; siquidem ex hac movetur Deus ad excitandum ad illos; esse autem causam executionis illius, sive ut gloria in executione, & in effectu comparatur; quæ rationes, cum sint in diverso genere non implicant. Vel dic, tales actus esse effectus, & non causam primæ vocationis; esse verò causam, & non effectus auxiliorum subsequentium gratiæ, & gloriæ, quod non implicat. Unde argumentum solum probat hujusmodi actus esse secundos effectus respectu primorum effectuum prædestinationis, & esse causam respectu posteriorum effectuum ejusdem prædestinationis, quod non implicat.

Difficultas 3. Utrum justificatio, habitus ad justificationem aliquo modo spectantes, illorum augmentum, & remissio pœnæ sint effectus prædestinationis? Dico 1. Justificatio, sive gratia justificans est effectus prædestinationis. Ita *Richard. in 1. dist. 40. a. 1. q. 1. & dist. 41. art. 1. q. 1. & art. 2. q. 1. Marfil. in 1. dist. 41. art. 1. notab. 1. Greg. in 1. dist. 41. q. unica art. 2. Chartagen. discurs. 3. P. Molin. 1. p. q. 23. art. 2. d. 3. T. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 4. n. 2. P. Vasq. 1. p. d. 93. cap. 1. quos citat, & sequitur P. Ruiz d. 22. sect. 6. n. 9. P. Herice tract. 36. d. 30. cap. 4. n. 17. P. Tanner. d. 3. q. 3. dub. 1. n. 11. P. Preposit. q. 23. art. 8. dub. 6. n. 49. & alii. Probatur primò ex illo ad Rom. 8. ibi: *Quos autem prædestinavit, hos & vocavit, & quos vocavit, hos & justificavit*. Et ad Ephes. 1. ibi: *Prædestinavit nos in adoptionem filiorum, &c.* ergo adoptio filiorum, quæ formaliter justificamur, decreta fuit, & causata per prædestinationem.*

Probatur secundò, quia D. Aug. ab omnibus receptus dicit, gratiam esse effectum prædestinationis; sed nomine gratiæ potissimum significatur illa, quæ formaliter persona constituitur Deo grata, iusta, & immaculata; ergo hæc est effectus prædestinationis ex mente D. Augustini. Confirmatur ex D. Prosper. ad object. Vincent. Respons. 12. ibi: *Prædestinatio facit (id est causat) ut ex filiis diaboli, fiant filii Dei*; sed filiatio Dei adoptiva fit per gratiam justificantem; ergo si hæc sit à prædestinatione, est prædestinationis effectus.

Probatur tertio, quia gratiæ justificanti competunt omnes conditiones requisitæ ad effectum prædestinationis, de quibus supra, ut consideranti patebit; deinde est singulare quoddam beneficium proprium prædestinati, simpliciter necessarium ad executionem electionis, & ab illa procedens; sed hæc sufficiunt, ut sit prædestinationis effectus, ut patet ex supra dictis; ergo &c.

Dico 2. Quilibet habitus ad justificationem quolibet modo pertinentes, sunt effectus prædestinationis. Probatur, quia habitus, sive sit ille, quo homo constituitur formaliter gratus, & iustus; sive sint habitus Fidei, Spei, Charitatis, & virtutum moralium, conducunt, & juvant ad consecutionem gloriæ inclinando ad proprios actus, & eo sine à Deo tribuuntur; sed quæ ita se habent sunt effectus prædestinationis; ergo &c.

Dico 3. Augmentum gratiæ, & reliquorum habituum, est effectus prædestinationis; sive illud tribuatur ex opere operato ratione Sacramentorum,

P p 2

torum, nulla supposita actione libera hominis recipientis Sacramentum; five tribuatur dependenter à libera cooperatione voluntatis humanæ. Probatur, quia quod conducit ad beatitudinem consequendam, & eo fine à Deo tribuitur, est effectus prædestinationis; sed ita conducit, & tribuitur à Deo illud augmentum; ergo &c.

122. Dico 4. Remissio pœnæ, tam in hac vita per satisfactionem, quàm in futuro sæculo per satisfactionem, est effectus prædestinationis. Probatur primò, quia complet ultimam justificationem, delens reatum, ac debitum pœnæ. Secundò, quia tollit impedimentum gloriæ, five consecutionis illius; sed hæc sufficiunt, ut sit effectus prædestinationis; ergo &c.

SECTIO VI.

Virum gratia per peccatum interrupta, finalis, donum perseverantiae, & glorificatio sint effectus prædestinationis?

123.

ADVERTES primò, cùm gratia habitualis sapius destruitur, etiam in prædestinatione, per peccatum mortale superveniens, dubium esse inter Theologos, an in prædicto eventu prima ejus productio, five collatio fuerit effectus prædestinationis, aut solum à communi providentia supernaturali processerit? Secundò, eandem esse difficultatem de virtutibus infusis, & de nostris actibus supernaturalibus meritoriis, quando per peccatum mortale interruptuntur. Tertiò, quæstionem posse procedere de gratiâ interruptâ, aut quoad suam restitutionem per pœnitentiam, aut quoad primam ejus collationem, antequam per peccatum interruptatur. Quartò, certum omnibus esse debere, per pœnitentiam recuperari, non solum quod responderet merito de congruo pœnitentiæ, sed etiam totam intensiorem gratiæ deperditæ, si ve illa, aut illius pars conferatur ex liberalitate, five ex vi meritorum, quæ per peccatum mortificata jacebant, ut suo loco dicemus, interim videri possunt D. Thom. 3. p. q. 89. art. 5. ubi P. Vasq. tom. 4. dub. 12. & 1. 2. tom. 2. de grat. d. 221. cap. 6. & P. Soar. in Opuscul. Relect. de Revivisc. meritor. His positis.

124.

Dico 1. Gratia per peccatum interrupta quoad ejus reparationem per pœnitentiam est effectus prædestinationis. Ita P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 4. n. 5. P. Valent. q. 23. punct. 3. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 4. num. 18. P. Ruiz d. 22. sect. 7. num. 1. P. Tanner. d. 3. q. 3. dub. 1. n. 17. P. Arrub. d. 83. cap. 1. n. 1. P. Arriaga d. 38. sect. 1. subsect. 1. n. 3. P. Præposit. q. 23. art. 8. dub. 6. num. 49. P. Amicus d. 15. sect. 5. n. 161. P. Compton. tom. 1. d. 44. sect. 2. num. 6. & alii. Probatur facili, quia hujusmodi gratia reviviscens post peccatum per pœnitentiam, five sit eadem numero, quæ antea fuerat collata, reproducta, five alia ejusdem intensiōis, data est ex intentione dandi gloriā; & conjuncta cum perseverantia finali in re, & actu causat ipsam gloriā; ergo non potest non esse effectus prædestinationis.

125.

Dico 2. Hujusmodi gratia per peccatum interrupta, etiam quoad primam ejus collationem, est effectus prædestinationis. Ita Doctores proximè citati. Probatur primò, quia hujusmodi gratiæ

quoad primam ejus collationem conveniunt omnes conditiones requisitæ, & supra traditæ, ut sit effectus prædestinationis; siquidem est supernaturalis, effectus Dei, actu conferens ad salutem, ex intentione illius conferendæ, & ex meritis Christi data; sed quæ ita se habent, sunt effectus prædestinationis, ergo &c. Confirmatur, quia si non fuisset primò collata, neque postea revivisceret, neque prædestinatus tantam haberet gratiam, & gloriā: Deindè fuit primò collata ex speciali affectu ipsius salutis; siquidem quando Deus prævidet, quod aliquid ad aliquem finem post aliquam conditionem in effectu conducet, & illud confert, absque dubio ex intentione talis finis confert; Deus autem in prima collatione illius gratiæ prævidebat, quod illa, posita conditione pœnitentiæ factæ post peccatum, in effectu conducere ad salutem, & illam dedit; ergo dedit ex speciali intentione ipsius salutis; sed hæc sunt requisitæ, & sufficiunt, ut sit effectus prædestinationis; ergo &c.

Probatur secundò, quia permissio peccati, ut infra dicemus, est effectus prædestinationis; & tamen non conducit ad salutem, nisi interveniente peccato; ergo à fortiori illa prima gratiæ collatio erit effectus prædestinationis, licet non conducatur ad salutem, nisi post peccatum per pœnitentiam extinctum. Confirmatur, quia peccatum, saltem moraliter non extinguit omnino primum jus, quod illa dedit ad gloriā, sed solum illud mortificat, & consopit; siquidem ita adhuc vivit in acceptione divina, ut habeat vim reviviscendi cum ipsa gratia, si peccati impedimentum per pœnitentiam removeatur; sed post illius reparationem est effectus prædestinationis, quia datjus, & conducit ad gloriā; ergo etiam ante in prima collatione talis erit, quia idem jus habet, & eodem modo ad gloriā conducit.

Probatur tertio, quia in Adversariorum sententiâ negante electionem ad gloriā ante meritâ absolute prævisa, sufficit, ut aliquid sit effectus prædestinationis, quod tribuatur ex præscientiâ conditionatâ, per quam præsciatur profuturum ad salutem consequendam, posita aliqua conditione; sed Deus per eandem Scientiam præscit primam illam gratiæ collationem profuturam ad salutem consequendam, si ponatur ut conditio reparationis illius post lapsum; siquidem interruptio non impedit, neque tollit talem præscientiam; ergo hoc sufficit, ut sit prædestinationis effectus.

Probatur quartò, quia hujusmodi gratia semper durat, si non formaliter in se, saltem virtualiter in effectibus, nempe in meritis condignis, quorum fuit principium, & causa; siquidem talia merita non pereunt per peccatum, sed solum mortificantur, & ideo, eo ablato, manent viva in acceptione divina; sed sufficit, quod ita durent in effectibus, ut sit prædestinationis effectus, ut patet in vocationibus congruis, quæ sunt prædestinationis effectus, ut diximus, & tamen solum durant in effectibus, nempe in meritis; ergo &c.

Oppositum tenent P. Vasq. 1. part. d. 93. cap. 3. P. Alarcon. tr. 4. d. 4. cap. 3. n. 9. P. Rhodé. d. 5. q. 2. sect. 7. §. 1. & alii: Pro quibus: Obijciunt. Effectus prædestinationis constituuntur in quadam mediorum serie continuata usque ad gloriā in re obtentam; sed non ita constituitur illa prima gratiæ collatio; siquidem per peccatum interruptitur; ergo non est prædestinationis effectus, sed solius providentiæ supernaturalis communis. Respondet primò negando majorem: talis enim continuatio

tinuatio solum esset necessaria, quando illa gratia per peccatum omnino extingueretur; non autem sic extinguitur moraliter, sed solum ejus jus ad gloriam mortificatur, sicut & merita; sicque bene potuit Deus illam tribuere ex speciali intentione ipsius gloriæ; siquidem si illam videbat amittendam per peccatum, etiam prævidebat reparandam per penitentiam, ac tandem effectum habituram, & fortasse ipsum peccatum permittebat cum proposito reparationis, cum illud non permetteret ut malum perpetuum, sed ut temporale cum voluntate, aut expressâ, aut tacitâ dimittendi illud, quod sufficit, ut ipsa gratia conferatur primò collata ex vi prædestinationis, & ut illius effectus.

130. Respondeo secundò cum P. Sarr. cit. n. 7. licet ipsa gratia per penitentiam non esset reparanda, adhuc posse esse effectum prædestinationis, dummodò aliquo modo conferret ad beatitudinem; siquidem beatitudinis effectus non est sola gratia, quæ permanet in vita æterna, sed etiam quæ aliquo modo confert ad illius consecutionem; hæc autem gratia, etiam si non esset reparanda, adhuc conferret & esset utilis ad salutem: Primò quatenus esset occasio excitans hominem, quando postea resurgit, ut haberet plura merita permanentia in vitam æternam, aut quia inde excitaretur ad graviores dolores, aut ad majorem gratiarum actionem pro susceptis beneficiis, & similes actus. Secundò, quatenus recordatio illius gratiæ amissæ posset deservire ad ferventiùs, & faciliùs conandum refarcire damnum majori cum diligentia & fervore secundum illud Apoc. 2. ibi: *Memento, unde excideris, & age penitentiam, & prima opera fac*; & majori cum facilitate, aut propter habitum acquisitum, aut propter bona phantasmata, quæ permanent, non obstante peccato; ergo etiam tunc ipsa prima gratiæ collatio ratione talis utilitatis erit effectus prædestinationis.

131. Instabis: D. Paulus ad Rom. 8. cit. referens effectus prædestinationis immediatè connectit justificationem cum glorificatione; ergo ut illa sit prædestinationis effectus, debet esse continuata, & non interrupta. Respondeo D. Paulum locutum fuisse de justificatione indefinitè, & secundum se totam, quæ prout sic immediatè conjungitur cum gloria ratione alicujus illius partis, qualis est gratia finalis; non autem secundum omnes suas partes: unde ut absolutè dicatur conjungi immediatè cum gloria, scitis est, quod cum illa sic conjungatur secundum ultimum complementum. Accedit, quod licet D. Paulus loqueretur de justificatione continuata, & hanc diceret esse effectum prædestinationis, non idè id negavit de gratia interrupta; nam qui unum affirmat, non idè aliud negat.

132. Obijciens 2. Prima gratiæ collatio per peccatum interrupta, est etiam communis reprobis; sed in his non est effectus prædestinationis; alioqui salvarentur; ergo neque talis erit in prædestinatis. Respondeo distinguendo majorem: est etiam communis reprobis, si sumatur absolutè, & secundum se; concedo majorem: si ut conjuncta cum prævisione reparationis, & ejus decreto consideretur; nego majorem: nam in hoc sensu fuit primò data ex speciali intentione salutis consequendæ, quod non habet, si consideretur secundum se, quo modo datur reprobis.

133. Confirmatur exemplo ipsius gratiæ, etiam quando non interruptitur; nam etiam tunc ejus prima collatio, si ipsa gratia consideretur secundum se tantum, est etiam communis reprobis; non ita

tamen si consideretur ut conjuncta cum prævisione perseverantiæ finalis, & ejus decreto divino, in quo sensu est prædestinationis effectus; licet talis non sit in illo alio; ergo similiter de ipsa gratia interrupta, prout diximus. Et adhuc patet, quia Deus absolutè decrevit tantam dare huic prædestinato beatitudinem, sive gloriam, & pro medio elegit illam primam gratiæ collationem; ergo si hanc ille non haberet postea, neque daretur ejus reparatio, neque prædestinatus ipse tantam assequeretur gloriam, quantam Deus ei decrevit dare; consequenterque divinum decretum frustraretur, quod nullus dicet.

134. Obijciens 3. Prima gratiæ collatio Adamo facta in statu innocentie non fuit effectus prædestinationis illius; siquidem non fuit ei collata ex meritis Christi Redemptoris, ut supra diximus; licet ipsa gratia fuerit postea ejus effectus in sui reparatione; ergo similiter gratia illa interrupta, licet sit effectus prædestinationis in sua reparatione, non ita tamen erit in sua prima collatione. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia illa prima gratiæ collatio Adamo facta non potuit esse, neque ex efficaci intentione salutis, neque ex meritis Christi Redemptoris, quia facta fuit ante peccatum absolutè prævisum; Christus autem decretus, & Adamus efficaciter electus post illud prævisum, ut supra diximus; sicque ei defuerunt hæc duæ conditiones, idèque non fuit prædestinationis effectus: at verò cum ita non defuerint primæ illæ collationi gratiæ interruptæ, quia jam Christus Dominus fuerat decretus, & homines efficaciter electi, potuit esse & ex meritis Christi, & ex intentione efficaci salutis; consequenterque esse prædestinationis effectus.

135. Obijciens 4. licet peccatum, ut retractatum inferriat ad salutem, non potest esse effectus prædestinationis; ergo etiam, licet hujusmodi gratia inferriat ad salutem post ejus reparationem, & ut sic sit prædestinationis effectus, non ita erit in prima ejus collatione interrupta. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia peccatum non potest in se à Deo eligi, etiam in ordine ad retractationem, ut medium ad salutem; siquidem ab eo non potest in se amari; idèque sola ejus retractatio in se amatur, ipsum verò peccatum permittitur: at verò illa prima gratiæ collatio, cum sit bona, potuit à Deo in se amari, sicque eligi, ut eligitur, tanquam medium ad salutem; consequenterque esse effectus prædestinationis, licet non ita possit esse peccatum.

136. Obijciens 5. Per penitentiam non reproducitur eadem numero gratia, quæ primò fuit collata, sed alia diversa; ergo illa prima non potest influere in salutem, quod erat necessarium, ut esset prædestinationis effectus. Respondeo quidquid sit de antecedente, illo enim dato, adhuc ipsa gratia influeret in salutem, si non physicè, de quo in præsentia non agimus, saltem moraliter, quatenus propter illam primam ejus collationem homo postea per penitentiam reparatus plus gratiæ & gloriæ recipit, quàm reciperet, si talis gratiæ collatio non præcederet, quod sufficit, ut sit prædestinationis effectus: præsertim, cum gratia, etiam quando continuatur, non semper influat physicè in beatitudinem.

137. Obijciens 6. Illa prima gratiæ collatio non conducit ad gloriam, nisi per penitentiam; sed penitentia, cum pendeat à libera hominis voluntate, non potest videri ut conducent ad gloriam, nisi posita jam ipsius hominis determinatione, hæc au-

tem non datur, quando datur illa prima gratiæ collatio; ergo hæc non potest tunc videri ut cōducens ad gloriam; consequenterque neq; ut effectus prædestinationis. Resp. distinguendo majorem: nisi per pœnitentiam ponendam; concedo majorem: jam positam; nego majorem: cum autem Deus in ipsa prima gratiæ collatione per scientiam conditionatam videat ipsam pœnitentiam ponendam, ideo jam prævidet eam in effectu profuturam ad gloriam, & sub hac intentione illam tribuit.

138. Patet à simili, quia etiam quodlibet auxilium congruum, ut cōducatur ad gloriam consequendam, dependet à consensu libero; & donatio ultimi dependet à libera hominis acceptance; & tamen quia Deus per scientiam conditionatam videt ipsum hominis consensum, & liberam ejus determinationem in effectu ponendam, dicimus collationem talis auxilii, quod Deus sub illa conditione prævidet profuturum, esse prædestinationis effectum; ergo similiter.

139. Instabis: Illa gratia, ut primò collata non cōducit ad salutem vi suâ, sed ut per pœnitentiam reparata; ergo sola ejus reparatio erit prædestinationis effectus. Respondeo negando antecedens: pœnitentia enim non præstat huic gratiæ vim, ut cōducatur ad salutem, sed respectu illius solùm se habet tanquam removens prohibens peccatum, ut illius vis, & jus, quod per peccatum impediatur, reviviscat, & obliget ad dandam gloriam; sicque à prima collatione id habuit; consequenterque fuit effectus prædestinationis.

140. Obicies 7. Quando Deus primò dat illam gratiam, neque per Scientiam Mediam prævidet, quod illa de facto cōducatur ad salutem, donec ipse se determinet ad dandum auxilium subsequens, per quod homo moveatur ad pœnitentiam; ergo non potuit illam dare ut sic ex efficaci intentione salutis; consequenterque neque ut effectum prædestinationis. Respondeo negando antecedens; Deus enim per Scientiam Mediam prævidet, quid posita hac, aut illa conditione futurum sit, ideoque antequam absolute velit dare aliquod auxilium Petro v. g. ad gratiam acquirendam, jam præcitat: Si dederò hoc, dabo etiam alterum, quo à peccato resurget: ac proinde jam prævidet illud primum futurum utile de facto ad gloriam; consequenterque jam potest illud dare ex intentione efficaci ipsius gloriæ. Patet in ipsa prima collatione gratiæ non interrumpendæ; jam enim Deus prævidet, quod illa de facto cōducatur ad salutem, quia per Scientiam Mediam videt se daturum auxilia subsequencia usque ad gratiam finalem.

141. Dico 3. Gratia finalis, ut finalis, est effectus prædestinationis. Ita P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 3. n. 5. P. Vassq. 1. p. d. 93. cap. 3. n. 19. P. Tanner. d. 3. q. 3. dub. 1. n. 10. P. Arrub. d. 84. cap. 2. num. 6. P. Ruiz d. 22. sect. 6. num. 4. P. Herice tract. 3. d. 30. n. 17. P. Rhodex d. 5. q. 2. sect. 7. §. 1. P. Compton. tom. 1. d. 44. sect. 2. n. 6. & alii. Probatur primò, quia hæc gratia habet omnes condiciones supra requisitas, ut sit effectus prædestinationis; & ita est propria electorum, ut non competat reprobis; ergo procedit ut à causa speciali eorum electionis, sive prædestinationis; consequenterque est illius effectus. Secundò, quia gratia tunc intelligitur finalis, quando in ultimo vitæ instanti per gloriam consummatur, & eam assequitur; sed tunc est effectus prædestinationis juxta illud ad Ephes. 1. Elegit nos in ipso, ut essemus sancti, & immaculati in conspectu ejus in charitate; ergo gratia finalis absolute est effectus prædestinationis. Confirmatur, quia

gloria est gratia consummata; sed ut gratia consummetur, debet usque ad finem vitæ durare, quod est esse gratiam finalem; ergo sicut gloria est effectus prædestinationis, ut infra dicemus, etiam illius effectus erit gratia finalis.

Dico 4. Donum perseverantiæ etiam est effectus prædestinationis. Ita D. Aug. lib. de prædest. Sanctior. cap. 16. lib. de bono persever. cap. 7. 8. & 17. lib. de corrept. & grat. cap. 6. 7. 8. & 12. D. Prosper. lib. 1. de Vocat. Gent. cap. 24. D. Hilar. in Epist. ad August. D. Fulgent. lib. 1. ad Monim. cap. 7. P. Soar. cit. n. 6. P. Ruiz cit. n. 5. & alii. Probatur primò ex autoritate Cœlestin. 1. Epist. 1. cap. 11. ibi: Apostolica sedis inviolabiles sanctiones bonæ voluntatis exordia, & incrementa probabilium studiorum, & in eis perseverantiam ad Christi Domini gratiam referre docuerunt. Et Trid. Sess. 6. cap. 13. decernit, de perseverantiæ munere, de quo scriptum est. Qui perseveraverit usque in finem hic salvus erit, quod quidem aliunde haberi non potest, nisi ab eo, qui potens est, eum, qui stat, statuere, ut perseveranter stet, &c. ex quibus constat ad perseverantiam requiri speciale auxilium gratiæ, quod solùm datur prædestinatis, qui salutem consequuntur; ergo &c.

Probatur secundò, quia donum perseverantiæ ultra gratiam sanctificantem includit specialia auxilia cōgrua tam interna, quàm externa, quibus Deus dirigit, & custodit electum, ne deficiat, saltem finaliter; sed tam hæc auxilia, quàm gratia sanctificans finalis sunt effectus prædestinationis, ut diximus; ergo etiam sic erit illud donum. Confirmatur, quia est medium supernaturale à Deo specialiter datum ad salutem in effectu consequendam; sed quod ita se habet est effectus prædestinationis; ergo &c.

Dices: Infantes neque possunt operari moraliter, neque peccare, neque indigent illis auxiliis, & dono perseverantiæ; ergo saltem in illis non habet locum præsens conclusio. Respondeo negando consequentiam; nam etiam suo modo eis competit, quatenus ipsa mors in gratia habet quodammodo rationem perseverantiæ juxta illud: Raptus est, ne maritima mutaret intellectum ejus: siquidem procedit ex speciali amore, & curâ Dei eos dirigentis ad talem finem assequendum. Accedit, dato quod tale donum non competat infantibus, adhuc competere adultis, in quibus habet rationem effectus prædestinationis; neque enim dicimus debere competere omnibus prædestinatis, ut sit prædestinationis effectus; alioqui omnes prædestinationis effectus deberent sic competere omnibus prædestinatis, quod non est dicendum.

Dico 5. Gloria beatitudinis est effectus prædestinationis. Ita D. Thom. hic q. 23. a. 2. & 5. Magist. in 1. dist. 40. Albert. 1. p. q. 63. membr. 1. Alexand. 1. part. q. 28. membr. 4. a. 2. Richard. 1. dist. 40. d. 1. q. 1. Marsil. 1. q. 41. a. 1. notab. 2. 3. & 5. Gabr. dist. 41. q. unica, a. 3. dub. 1. ubi Greg. a. 1. Capreol. dist. 40. q. unica, a. 1. Caiet. Driedo, Soto, Zamel. P. Molin. hic q. 23. a. 2. d. 3. & a. 5. d. 1. memb. 6. P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 3. n. 2. P. Vassq. 1. p. d. 93. cap. 4. & d. 93. cap. 1. P. Bellarm. lib. 2. de grat. cap. 15. P. Valent. hic q. 23. pun. 3. P. Tanner. d. 3. q. 3. dub. 1. n. 8. P. Herice tr. 3. d. 30. cap. 4. n. 21. P. Ruiz d. 21. sect. 3. n. 2. P. Arrub. d. 84. cap. 2. n. 6. P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 2. n. 2. P. Arriaga d. 38. sect. 1. subsect. 2. n. 15. P. Rhodex tom. 1. d. 5. q. 2. sect. 7. §. 1. P. Compton. tom. 1. d. 44. sect. 1. n. 4. & alii. Probatur primo ex illo ad Rom. 8. ubi D. Paulus inter prædestinationis effectus glorificationem enumerat. Quos prædestinavit, hos & vocavit; & quos vocavit, hos

hos & iustificavit; quos autem iustificavit, hos & glorificavit; ergo &c.

146. Dicent primò, hunc locum non esse intelligendum de gloria beatitudinis, sed de claritate bonæ famæ, & nominis, ut indicat verbum *Magnificavit*, quod est in alia lectione, & ut orabat Christus Dominus Joan. 17 ibi: *Clarifica me Pater*. Non placet primò, quia talis expositio est contra Sanctos Patres, & mentem D. Pauli, nam D. Paulus loquitur de gloria, quæ est per se debita iustificationi, & maxime intenta per prædestinationem, qualis non est gloria illa accidentalis extrinseca, aut quia non spectat ad ordinem prædestinationis, aut quia est communis etiam reprobis, aut quia potest non esse in aliquibus prædestinatis. Et D. Aug. lib. de corrept. & grat. cap. 9. *Illā gloria, inquit, est hic intelligenda, de qua idem dicit: Cum Christus apparuerit vitæ nostræ, tunc & vos apparebitis cum ipso in gloria*. Et lib. de prædest. Sanctior. cap. 17. *Glorificavit, inquit, illo utique fine, qui non habet finem*. Secundò, quia licet ibi sumatur, prout pertinet ad gloriam beatitudinis accidentalem, hæc supponit essentialē, ex qua oritur, & si illa est effectus prædestinationis, multò magis erit hæc. Ad illam lectionem *Magnificavit*, dicimus in vulgata Sixti V. legi *Glorificavit*, quæ sola lectio recta est.

147. Dicent secundò, hunc locum intelligendum esse de augmento gratiæ & virtutum, & de adoptione divina, ut ibi exponunt D. Chrysost. hom. 15. & alii Patres. Sed contra primò, quia licet aliqui Patres ita exponant, nullus ex illis excludit glorificationem; imò cum de adoptione loquuntur, intelligere videntur adoptionem perfectam, & consummatam; consummatur autem per glorificationem. Secundò, quia Apostolus ibi loquitur de illa gloria, de quā dixit 1. Cor. 2. *Oculus non vidit, &c. quæ præparavit Deus diligentibus se*; hæc autem est gloria beatitudinis.

148. Probatur secundò, quia qui efficaciter ordinat media ad aliquem finem in effectu consequendum, non solum est causa applicationis mediorum, sed etiam affectionis finis ipsius juxta illud: *Quidquid est causa causa, est causa sui causati*; sed prædestinatio ordinat media efficaciter ad gloriam, ut ad finem in effectu consequendum; ergo non solum erit causa applicationis mediorum, sed etiam affectionis ipsius finis, nempe gloriæ; consequenterque hæc erit illius effectus. Confirmatur ab exemplo, quia ars Medicinæ ex eo, quod ordinet, & applicet efficaciter medicamenta ad corporis sanitatem in effectu consequendam, non solum est causa illius applicationis, sed etiam illius affectionis; ergo similiter dicendum de prædestinatione applicante media, & efficaciter intendente animæ salutem.

149. Probatur tertio, quia gloria habet omnes conditiones, de quibus supra, ut sit prædestinationis effectus; siquidem est supernaturalis, effectus Dei, conducit actu ad beatitudinem, quatenus actu, & formaliter illam causat in homine, procedit ex voluntate speciali glorificandi prædestinatum, & ex meritis Christi Redemptoris; ergo &c. Confirmatur, quia licet gloria sit finis prædestinationis, hoc non obstat, quominus sit prædestinationis effectus; siquidem excepto ultimo fine, qualis est Bonitas Divina, quicumque alius finis Providentiæ Divinæ debet ab illa causari; ergo &c.

150. Oppositum tenet Durand. in 1. dist. 41. q. 2. n. 10. & Carthag. discursu 3. dub. 2. Pro quibus Argues 1. Sola media sunt effectus prædestinationis:

tum quia hæc definitur à D. Aug. prout supra diximus: *Præparatio beneficiorum Dei, &c.* præparatio autem solum est de mediis: tum etiam quia prædestinatio est pars subiectiva Providentiæ; hæc autem solum est de mediis, non autem de fine, cuius intentionem efficacem supponit; sed gloria non est medium, sed finis prædestinationis, ut per se patet; ergo &c. Respondeo ad maiorem, sola media esse effectus prædestinationis proximos, & immediatos; hoc autem non tollere, quominus habeat alium remotum, & mediatum, qualis est ipsa gloria; nam si prædestinatio immediate causat media, & media immediate causant gloriam, etiam ratione illorum ipsa prædestinatio remotè, & mediatè causat ipsam gloriam juxta illud Philosophi: *Quidquid est causa causa, est causa sui causati*: idemque quod dicimus de prædestinatione, dicendum est de Providentiā: neque definitio D. Aug. contra hoc facit, ut consideranti patebit.

151. Instabis: Solum id, quod conducit ad salutem est effectus prædestinationis; sed sola media conducunt ad salutem, & non ita conducit gloria; cum sit ipsa salus; ergo sola media, & non ipsa gloria, sunt effectus prædestinationis. Respondeo omne illud, quod conducit ad salutem, aut efficienter, aut formaliter, esse effectum prædestinationis; gloria autem, licet non ita conducatur efficienter, sicut media, conducit tamen formaliter, quatenus recepta in prædestinato illum efficit formaliter gloriosum.

Argues 2. Glorificatio præter infusionem luminis, & productionem Visionis Beatæ, importat etiam unionem Essentiæ Divinæ in ratione speciei intelligibilis cum intellectu Beati; sed hanc non potest causare prædestinatio; siquidem effectus ordinatur ad prædestinatum, & ad illum non potest ordinari Essentia Divina, cum potius ad illam ipse prædestinatus, & omnia alia ordinentur; ergo neque potest ipsam glorificationem causare; consequenterque hæc non est illius effectus. Respondeo negando minorem: illam enim causat eo modo, quo unitur; nam si perfectioni Essentiæ Divinæ non repugnat illa unio extrinseca cum intellectu creato, etiam non repugnabit, quod sic dicatur fieri à prædestinatione divina, & esse illius effectum.

Argues 3. Glorificatio est finis prædestinationis; ergo non potest esse ejus effectus; alioqui esset effectus sui ipsius; siquidem causaret media, & cum media illam causent, etiam à se ipsa, saltem mediatè causaretur juxta illud: *Quidquid est causa causa, est causa sui causati*. Respondeo negando consequentiam; neque enim implicat, quod una res sit causa, & effectus in diverso genere, etiam respectu ejusdem; sanitas enim est causa in genere causæ finalis respectu artis medicinæ, & est illius effectus in genere causæ efficientis; sicque similiter de glorificatione. Neque ex hoc sequitur, esse causam sui ipsius; siquidem causat media finaliter, & ab illis causatur efficienter, sicque in diverso genere, in quo non habet locum illud proloquium, sed solum quando causant in eodem genere. Patet in prædestinatione ipsa formali, nempe actibus internis Dei, qui cum applicent Omnipotentiam ad media producenda per auxilia congrua efficienter, & ipsa media etiam efficienter causant gloriam in executione, ipsamet gloria causatur etiam efficienter, saltem mediatè ab ipsa prædestinatione formali, cum utraque causalitas sit in genere efficientis, aut physice, aut moraliter; ideoque dicimus gloriam esse prædestinationis effectum.

Dico 6.

154. Dico 6. Non solum gloria essentialis animæ, sed etiam gloria accidentalis corporis, & omnes alia proprietates consequentes ipsam gloriam, sive essentialem, sive accidentalem, sunt effectus prædestinationis. Ita P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 3. n. 2. P. Arrubal. d. 84. cap. 2. n. 6. P. Ruiz. d. 21. sect. 3. n. 2. P. Alarcon. rr. 4. d. 4. cap. 2. n. 2. & alii. Probatur primò, quia gloria essentialis, ut diximus, est effectus prædestinationis; ergo etiam sic erit gloria accidentalis, & omnes earum proprietates, quæ illas consequuntur; siquidem accessorium sequitur principale. Secundò, quia quidquid est causa causa, est causa sui causati; sed prædestinatio est causa ipsius gloriæ essentialis, & hæc est causa gloriæ accidentalis, & utraque suarum proprietatum; ergo prædestinatio est etiam causa, saltem remota, tam gloriæ accidentalis, quam illius proprietatum.

S E C T I O VII.

Utrum mala pœna, & culpa sint effectus prædestinationis?

155. **D**IFFICULTAS I. Utrum malum pœnæ sit effectus prædestinationis? Affirmative, Ita P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 8. num. 1. & alii communiter. Probatur primò ex illo ad Philipp. 1. ibi: *Vobis donatum est pro Christo, non solum ut in eum credatis, sed ut etiam pro illo patiamini*: ubi comparatur fides cum malis pœnæ; sed fides est effectus prædestinationis; ergo etiam talia erunt mala pœnæ. Secundò, quia huiusmodi mala sunt simpliciter bona, ideoque non solum à Deo permilla pro hoc statu naturæ lapsæ, sed etiam intenta; atqui quæ ita se habent, possunt à Deo præstari ex affectu beatitudinis, & prædestinationis; consequenterque esse ejus effectus; ergo &c.
156. Probatur 3. quia Martyrium est malum pœnæ; & tamen est beneficium Dei singulare, ac medium efficacissimum ad beatitudinem consequendam; consequenterque prædestinationis effectus; ergo &c. Quartò, quia remissio pœnæ peccatis debita, prout prædestinatis confertur in hac vita, ut gloriam citius assequantur, est prædestinationis effectus, ut nullus dubitat; & tamen per mala pœnæ frequenter comparatur; ergo hæc, saltem in radice, sunt effectus prædestinationis. Confirmatur, quia malum pœnæ unius hominis potest esse effectus prædestinationis alterius, si ei pro sit ad salutem, ut sapius sit; siquidem sapius unus videns alterum patientem, excitatur ad actus virtutum exercendos, per quos gloriam in effectu assequitur; ergo &c.
157. Dices: Decretum pœnæ, cum supponat culpam, pertinet ad voluntatem subsequenter; sed prædestinatio est voluntas antecedens; ergo ipsa pœna non potest esse effectus prædestinationis. Respondeo primò negando consequentiam; neque enim argumentum probat; siquidem cum effectus supponat causam, nihil officit, imò requiritur, ut aliquid sit effectus, quod sit aliquid subsequens ipsam causam. Secundò, Deum ex intentione gloriæ inter alia media ad eam consequendam, potuisse eligere aliquid, quod supponat culpam, & hoc potuisse esse ipsum malum pœnæ satisfactoriæ; sicut etiam potuit eligere pœnitentiam, quæ etiam supponit peccatum, prout supra diximus.
158. Instabis: Si Deus eligeret mala pœnæ, ut

media ad salutem, aut ea eligeret ante, aut post culpam prævisam in esse absoluto: Non primum; jam enim supra diximus, Deum non prædefinire pœnam, ut pœnam ante culpam absolute prævisam: Non secundum; siquidem, cum ipsa pœna sit medium propinquius fini, debet intendi prius; ergo &c. Respondeo primò cum aliquibus, Deum eligere huiusmodi mala ante prævisam culpam in esse absoluto, sed post illam prævisam in esse conditionato, quod non reputant inconvenienti, cum sit in ordine ad majus bonum ipsius patientis.

Respondeo secundò, Deum ea eligere post culpam absolute prævisam, & nullum esse inconveniens, quod tunc posterius eligat medium propinquius fini, quando illud prius eligere repugnat illius Bonitati Divinæ: solum enim tunc prius eligit quod est propinquius, quando id non habet essentialem repugnantiam cum sua Bonitate. Addo ad verificandam conclusionem satis esse, si loquamur de malo pœnæ minus rigorosæ, qualis est sola meritoria; non autem de illa, quæ est rigorosè satisfactoria.

Difficultas 2. Utrum malum culpæ, sive peccatum sit effectus prædestinationis? Advertes, malum culpæ, sive peccatum hic considerari posse, aut secundum malitiam formalem, aut secundum suam entitatem physicam, & materiale, quam habet, & tunc aut prout ipsa materialitas procedit à peccatore; aut prout procedit à Deo; nihil enim reale physicum producit in rerum natura, ad quod Deus non concurrat, saltem ut causa universalis. Hoc posito.

Dico 1. Peccatum consideratum secundum malitiam formalem non est effectus prædestinationis. De hoc nullus Catholicus dubitat. Ita P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 8. n. 2. P. Válg. 1. p. d. 93. cap. 2. P. Ruiz. d. 23. sect. 1. n. 1. P. Herice tract. 3. d. 37. cap. 6. n. 29. & alii. Probatur primò, quia effectus prædestinationis est effectus proprius Dei; sed non ita est peccatum secundum suam malitiam formalem, ut dicitur in Concil. Araus. cap. ult. & in Trid. Sess. 6. can. 7. alioqui Deus diceretur specialis causa, & author peccati; ergo &c. Secundò, quia effectus prædestinationis debet actu conducere ad vitam æternam; sed non ita conducit peccatum secundum malitiam formalem, imò potius ab illa avertat ad pœnam æternam; ergo &c. Tertio, quia effectus prædestinationis debet à Deo intendi specialiter in ordine ad beatitudinem; sed non ita intenditur, neque intendi potest peccatum, imò à Deo positive per nolitionem rejicitur juxta illud: *Quoniam non Deus volens iniquitatem tuas*; ergo &c. Quartò autoritate D. Aug. lib. de prædest. Sanctior. cap. 10. ubi dicit, Deum sola illa prædestinasse, quæ ipse facturus est; sed non est facturus peccatum, ut ejus author; ergo neque illud prædestinavit; consequenterque non est effectus prædestinationis.

Dico 2. Peccatum consideratum secundum suam materialitatem, prout hæc procedit à peccatore, etiam non est effectus prædestinationis. Ita P. Soar. cit. P. Herice cit. P. Ruiz cit. n. 2. P. Alarcon. rr. 4. d. 4. cap. 5. n. 5. & alii infra citandi. Probatur primò, quia effectus prædestinationis debet esse specialiter à Deo, & ab eo volitus; sed materialitas peccati, prout est à peccatore non est à Deo, neque ab eo volita, imò prohibita; ergo &c. Secundò, quia ipsa materialitas peccati, prout est à peccatore, est causa proxima, & proximum fundamentum ipsius peccati; ergo si prout sic effectus à Deo

à Deo, ab eo esset causa proxima, & proximum fundamentum peccati; sed hoc est impossibile; ergo etiam quod illa materialitas, prout sic sit à Deo; consequenterque quod sit prædestinationis effectus; siquidem cum prædestinatio sit actus internus Dei, quod ab illa est, etiam est à Deo specialiter.

163. Dico 3. Peccatum consideratum secundum suam materialitatem, etiam prout hæc procedit à Deo, non est effectus prædestinationis. Ita *P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 5. num. 7.* Probatur primo, quia illud est prædestinationis effectus, quod Deus speciali voluntate positiva eligit ex intentione gloriæ, ut medium ad ipsam gloriam consequendam; sed non eligit ut sic eam peccati materialitatem, etiam in sensu proposito; siquidem Deus de se est absolute indeterminatus ad eam, & solum ad illam concurrat per voluntatem permissivam determinatus, seu potius attractus à causâ secundâ; ergo neque ut sic est effectus prædestinationis.

164. Probatur secundò, quia si peccatum, prout sic esset effectus prædestinationis, aut talis esset ut habet conjunctam malitiam formalem; aut ipsius peccati materialitas per se nudè sumpta: Non primum, alioqui ipsa malitia formalis, saltem connotativè, esset effectus prædestinationis, quod dicere, hæreticum est: Non secundum, quia ut sic non inservit ad beatitudinem consequendam, neque physicè, cum eam physicè non producat, neque moraliter, quia cum non sit actus bonus, non potest esse causa meritoria illius; ergo nullo modo potest esse prædestinationis effectus.

165. Probatur tertio, quia ita se habet ipsa materialitas, prout procedit à Deo, atque se habent Cœli, & aliæ entitates naturales, quæ à Deo procedunt, & sunt effectus creationis, aut ipsi creationi debentur, & à Deo dantur ut ab autore naturæ, & non ex gratia Christi; sed hujusmodi entitates non sunt prædestinationis effectus; ergo neque illa materialitas, siue entitas materialis peccati, talis erit; & à fortiori, cum Deus ad illas concurrat voluntate positivâ, & non ita ad hanc, sed solâ permissivâ.

166. Oppositum tenent aliqui Recentiores, quos tacito nomine refert *P. Alarcon cit. n. 6.* & tenet *P. Gil.* hic in manuscriptis d. 5. sect. 4. pro quibus. Objicies 1. Illud, cui competunt conditiones requisitæ, ut sit prædestinationis effectus, non potest non esse illius effectus; sed ita competunt materialitati peccati, prout sic consideratæ; siquidem est à Deo; potest inservire ad salutem, quatenus potest excitare prædestinatum, saltem ad actum fidei, quo credat, Deum esse Causam Primam, sicque de aliis; ergo &c. Respondeo negando minorem, ad cuius probationem dicimus, talem materialitatem esse quidem à Deo voluntate tantum permissivâ determinatâ à voluntate creatâ liberè operante; non autem voluntate positivâ eam eligente ut medium ad salutem, quod erat necessarium, ut esset prædestinationis effectus. Deinde quod ex illa possit prædestinatus moveri ad illum actum fidei, parum refert; siquidem ad illum potest etiam moveri à creatione Cœlorum, aliarumque rerum naturalium; & tamen nullus dicit, ipsam creationem nobis fuisse datam ex speciali electione ad gloriam, neque esse prout sic prædestinationis effectum.

167. Objicies 2. Materialitas illa, prout sic considerata, potest esse materia timoris, & cauteræ, quatenus prædestinatus in illa videt, se posse à Deo

Tom. 1.

deseri, & lux malitiæ tradi: sic etiam potest esse materia penitentiae, humilitatis, & causa confessionis, & confusionis; licet enim ut sic non sit culpa formalis, est saltem materialis, seu materia culpæ, quatenus peccator malè utitur entitate physica, siue Dei concursu, illum inficiendo malitiâ formali, sicque erit materia saltem remota penitentiae; sicut gladius parricidio inserviens est postea materia penitentiae, & lacrymarum occasio; ergo ut sic potest etiam esse à Deo efficaciter intenta ex affectu beatitudinis consequendæ; consequenterque esse prædestinationis effectus.

Respondeo negando consequentiam; neque enim 168. omne illud, quod est causa aliquo modo alicujus medii ad beatitudinem consequendam, dicitur prædestinationis effectus; siquidem ipsamet malitia formalis, & hæc eadem materialitas peccati, prout procedit à peccatore, possunt esse causa illorum, & plurium aliorum actuum; & tamen non sunt prædestinationis effectus, ut diximus, quia à Deo positivè non amantur, neque eliguntur; sicque similiter de ipsa materialitate, prout procedit à Deo, licet ad eos actus inserviat; alioqui dicamus Tyrannorum peccata esse effectus prædestinationis, quia aliquo modo inserviunt ad Martyrum beatitudinem.

Objicies 3. Idem ipsa materialitas, prout sic, 169. non esset effectus prædestinationis, quia ad hoc deberet Deus eam velle, non autem potest illam velle ut sic, quin etiam velit ejus malitiam juxta proloquium: *Qui vult antecedens, vult etiam consequens*; sed potest velle ipsam materialitatem, quin velit ejus malitiam; siquidem illa malitia non est connexa cum materialitate peccati, prout hæc est à Deo, sed tantum prout est à peccatore; ergo &c.

Respondeo negando minorem, ad probationem dicimus, malitiam de facto non esse connexam cum ea materialitate, prout procedit à Deo; siquidem Deus eam non vult positivâ voluntate se ad illam determinando, sed solum voluntate permissivâ, quatenus ut Causa Universalis sequitur determinationem voluntatis creatæ: at verò si Deus eam veller positivè, & voluntate speciali eam eligeret, ut medium ad salutem, quod necessarium erat, si esset prædestinationis effectus, tunc non posset non etiam velle ipsam malitiam formalem; siquidem non ex alio capite eam vult ipse peccator; cum autem hoc sit impossibile, etiam impossibile est, quod ipsa materialitas prout sic sit prædestinationis effectus.

Objicies 4. ex D. Paul. ad Rom. 8. ibi: *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum*; sed hæc propositio est universalis, ut patet ex verbo *omnia*; ergo debet intelligi etiam de peccatis, saltem in sensu proposito. Respondeo talem propositionem, licet universalis, intelligendam esse de omnibus illis, quæ sunt, & possunt esse speciales effectus Dei, & ab eo voliti positivè; tale autem non est peccatum, etiam prout sic consideratum, ut patet ex dictis. 171.

SECTIO VIII.

Virum permissio peccati sit prædestinationis effectus?

RESOLUTIO sit: Permissio peccati, tam proprii, quam alieni potest esse, & sæpius est effectus prædestinationis. Ita D. Thom. D. Anselm. P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 8. num. 4. quam sententiam dicit, frequentius hoc tempore sequi Recentiores Theologos. P. Tanner. d. 3. q. 3. dub. 3. n. 4. P. Ruiz d. 23. sect. 1. n. 6. & 7. P. Arriaga d. 38. sect. 3. P. Amicus d. 15. sect. 5. n. 172. P. Granad. tract. 6. d. 5. n. 7. P. Molin. Bannez Carthag. Zúmel. P. Fasol. q. 23. art. 2. dub. 4. P. Rhoder. d. 5. q. 2. sect. 7. §. 3. & alii. Probatur primò authoritate Scripturæ Psal. 57. ibi: *Latibitur iustus, cum viderit vindictam, manus suas lavabit in sanguine peccatoris: ubi D. August. iustus, inquit, qui videt vindictam peccatoris, proficit, & mors unus valet ad vitam alterius. Et ad Rom. II. II. Ubi loquens Apostolus de peccato Judæorum sic ait: Nunquid sic offenderunt, ut caderent? Absit. Illorum delicto salus est gentibus: quibus ex locis constat, Deum assumere permissionem peccati ut medium ad salutem; sed quæ Deus sic eligit sunt prædestinationis effectus; ergo &c.*

173. Probatur secundò ratione, quia tali permissioni competunt omnes conditiones supra assignatæ; siquidem est eo modo, quo fieri potest, effectus Dei, actu utilis ad salutem per martyrium, pœnitentiam, humilitatem, cognitionem propriæ miseræ, majorem curam, ac diligentiam in obediendo Deo, aliasque virtutes inde ortas; deinde ex tali fine potest à Deo intendi, & de facto sæpius intenditur ab ipso Deo, & propter talem finem dicitur supernaturalis quoad modum; ergo non potest non esse prædestinationis effectus, cum habeat omnes conditiones ad id requisitas.

174. Confirmatur primò, quia cum permissio, formaliter loquendo, consistat in negatione auxilii, quod Deus prævidet futurum efficax ad vitandum peccatum, sæpè negatio talis auxilii in hac, aut illa circumstantia, ex qua prævidet postea infallibiliter orituram pœnitentiam, aliosque actus ad salutem interviētes, qui aliter non haberentur, non est minus gratia, quam est collatio ipsius auxilii efficacis in aliis occasionibus; neque minus procedit à Voluntate Dei; sicut enim Deus liberè dat tale auxilium, ita etiam liberè non dat, sive negat; sed collatio talis auxilii ex eo, quod sit gratia specialis, est effectus prædestinationis; ergo etiam cum illa negatio sit in illis occasionibus specialis gratia, erit etiam prædestinationis effectus.

175. Confirmatur secundò, quia Deus, ut ait D. Damascen. lib. 2. de fide cap. 29. aliquando vult permittere peccatum propter suam gloriam, juxta illud ad Rom. 8. *Ut ostenderet divitias gratiæ suæ in vasa misericordiæ, sustinuit in multa patientia vasa iræ, & sic etiam permisit peccatum Adæ, ut in procuranda hominum salute suam Sapientiam, & Misericordiam manifestaret: aliquando propter aliorum salutem, & utilitatem juxta illud 2. Reg. 16. Dominus præcipit illi, ut maledicat Si forte respiciat Deus humilitatem meam. Et Gen. 45. & 50. Vos cogitasti de me malum, sed Deus vertit illud in bonum: aliquando propter propriam utilitatem juxta illud 1. ad Tim. 1. Tradidit illum Satana (id*

est permisit tētionem,) ut discat non blasphemare. Et D. Aug. lib. 14. de Civit. cap. 13. *Audeo, inquit, dicere, super his utile esse cadere in aliquod manifestum peccatum, ut sibi displiceant, qui jam sibi placendo ceciderant: Idem habet lib. de corrept. & grat. cap. 9. & lib. Soliloq. cap. 28. & D. Bern. serm. 23. in Cant. & D. Greg. lib. 2. Mor. cap. 27. sed quæ Deus ita vult, potest specialiter intendere ex intentione gloriæ dandæ; quæ autem sic intendi possunt, sunt prædestinationis effectus; ergo &c.*

Confirmatur tertio, quia permissio peccatorum in reprobis est effectus reprobationis, ut infra dicemus; ergo à fortiori in prædestinatis erit effectus prædestinationis; siquidem magis dignum est Sapiētiā, & Bonitatem divinā mala permittere ex intentione efficaci majoris boni, & utilitatis in amicis, quam ex intentione puniendi in inimicis, ut ait D. Aug. lib. de corrept. & grat. cap. 10. *Scivir, inquit, Deus magis ad suam omnipotentissimam bonitatem pertinere etiam de malis benefacere, quam mala esse non sinere. Accedit quod hic sit melior modus providendi prædestinatis, & indicium majoris amoris erga illos, quatenus circa illos non solum nihil omnino facit, sed etiam nihil omnino permittit, nisi propter efficacem intentionem prædestinationis.*

Oppositum tenent P. Vasq. 1. p. d. 93. cap. 2. n. 9. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 6. num. 42. P. Arrub. d. 82. cap. 2. n. 3. P. Becan. cap. 14. conclus. 1. & 2. P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 5. n. 21. P. Proposit. q. 23. art. 8. dub. 6. n. 57. P. Compton. tom. 1. d. 44. sect. 3. num. 2. & alii: pro quibus: Argues 1. Prædestinatio, ut diximus ex D. Aug. est præparatio beneficii, & gratiæ efficacis; sed permissio peccati, neque est beneficium, neque gratia, cum potius sit negatio beneficii, & gratiæ; ergo &c. Respondeo distinguendo minorem: neque est beneficium, neque gratia secundum quod habet ab intrinseco; concedo minorem: de se enim est indifferens ad bonum, aut malum finem: secundum ordinationem extrinsecam, quam habere potest in ordine ad salutem; nego minorem: Deus enim sæpius prævidet orituram ex illa pœnitentiam, & contritionem finalem, eamque ex tali fine intendit. Patet à simili, quia etiam interesse morti amici, aut in se citius mori in gratia finali, non est beneficium, neque gratia; & tamen si ex illis intendatur salus, & evitatio mortis in peccato juxta illud: *Raptus est, ne malitia mutaret intellectum ejus: erunt beneficia, & gratia specialis, consequenterque prædestinationis effectus, ut supra diximus; ergo similiter de permissione peccati.*

Argues 2. Permissio peccati est carentia gratiæ, cum sit negatio auxilii efficacis ad peccatum vitandum; ergo non potest esse signum ipsius gratiæ; consequenterque neque effectus prædestinationis. Respondeo permissionem esse carentiam alicujus tantum gratiæ, non tamen omnis gratiæ; sicque licet non sit signum auxilii efficacis, cujus est carentia, potest esse signum alicujus alterius gratiæ, nempe pœnitentiæ, humilitatis, & confusionis, quæ ex illa oriri possunt, & Deus vellet ex intentione salutis.

Instabis: Hæ, & similes aliæ virtutes possunt aliunde obtineri; ergo non est cur propter illas ametur à Deo ipsa permissio peccati. Respondeo negando consequentiam; nam ut aliquid sit prædestinationis effectus, non opus est, quod sit medium unice necessarium ad salutem consequendam, sed sufficit, quod ad illam conducatur; alio-

qui nulla res supernaturalis in particulari effectus prædestinationis; siquidem sine hac, vel illa posset ipsa gloria obtineri: cum autem permissio conducatur ad salutem, ut patet ex dictis, erit prædestinationis effectus; licet ipsa salus posset alioqui obtineri per poenitentiam, & alios actus aliunde acquisitos.

180. Argues 3. Nobis licet petere à Deo omnes prædestinationis effectus, & pro illis gratias Deo agere; sed non ita licet petere permissionem peccatorum, cum potius jubeamur oppositum petere: *Et ne nos inducas in tentationem*: neque pro illa debemus gratias agere; ergo &c. Respondeo primò negando consequentiam: nos enim solum possumus amare, petere, & gratias agere pro illis prædestinationis effectibus, qui nostram non involvunt malitiam, & peccatum; cum autem sic infallibiliter involvat permissio peccati, idèd non possumus eam amare, neque petere, neque pro illa gratias agere; strictius enim tenetur quisque vitare in se, quam in aliis occasione peccati, & illud non permittere; ideoque Deus potest illud in nobis permittere, non ita tamen nos possumus in nobis illud permittere, cum illud sic permittere, sit peccare, quod vitare tenemur.

181. Respondeo secundò cum *P. Herice cit. num. 38. P. Alarcon. cit. n. 62.* & aliis, negando minorem, si permissio sumatur, non ut connexa cum peccato, sed illo conditionatè supposito, sed ut est connexa cum heroica poenitentia, humilitate, & similibus actibus, sicut à Deo amatur, & intenditur; nam prout sic est aliquid bonum ad salutem, ego autem possum amare, & petere quidquid mihi est bonum ad salutem, non attendendo ad peccatum. Neque contra hoc aliquid petimus in Oratione Dominica, sed tantum non induci in tentationem, id est, tentationem non seduci, sive quod Deus non permittat, nos in illis constitui occasionebus, in quibus prævidet in peccatum casuros. Addo cum *P. Arriaga tom. 3. de Actibus humanis, d. 19. n. 64.* posse nos amare, & petere à Deo peccati permissionem, quatenus est voluntas dandi auxilium sufficiens absolutè, non tamen quatenus includit denominationem sumptam ex non futura hominis, & illius voluntatis cooperatione, sic enim esset amare peccatum.

182. Argues 4. Christus Dominus applicavit sua merita pro omnibus prædestinationis effectibus, eos nobis postulando; sed non ea applicavit pro permissione peccati, & negatione auxilii efficacis, eas nobis postulando; ergo &c. Respondeo negando minorem; nam Christus Dominus applicavit sua merita pro permissione peccati, eam nobis postulando eo modo, quo illa à Deo fuit amata, & electa ut prædestinationis effectus.

183. Argues 5. Ut permissio peccati sit prædestinationis effectus, debet à Deo eligi ut utilis ad salutem; sed non potest sic eligi; siquidem redditur utilis per peccatum, imò per illud ut futurum constituitur formaliter in ratione permissionis; Deus autem nequit amare peccatum; ergo &c. Respondeo ad majorem, debere eligi quàm utilem utilitate remotà, non formaliter, & reduplicativè, sed tantum materialiter, & specificativè, quatenus scilicet per Scientiam Mediam videtur utilis, non ob aliquam necessariam connexionem, quam habeat cum ipsa utilitate remotà, sed quàm habeat ex malitia, & libera hominis determinatione conditionata, per quam infallibiliter, non necessitate antecedente, sed consequente ponetur extra causas.

Tom. 1.

184. Neque in hoc datur aliqua repugnantia; siquidem de facto, ut communiter admittitur, Deus eligit permissionem unius peccati minoris, ut alia plura, & majora evitet, quam tamen non eligit reduplicativè quàm utilem, amando ipsam utilitatem, sed tantum specificativè, quatenus scilicet per Scientiam Mediam, supposità determinatione hominis conditionatà, eam videt utilem. Ad illud, quod additur de constitutione permissionis per peccatum, dicimus, non constitui per illud formaliter, sed per donationem concursus indifferentis, & auxilii sufficientis cum negatione auxilii congrui connotando ipsum peccatum conditionatè futurum cognitum per Scientiam Mediam indirectè, & in obliquo. Dixi supra utilitate remotà, quia proximè est etiam utilis ad salutem per poenitentiam, & alias virtutes, secundum quam utilitatem potest amari reduplicativè.

185. Argues 6. Permissio peccati non potest eligi efficaciter, quin etiam sic eligatur poenitentia, per quam conducit ad salutem; sed Deus nequit sic eligere poenitentiam; alioqui saltem mediatè eligeret ipsum peccatum, quod ipsa poenitentia supponit; ergo &c. Respondeo primò negando minorem, & ejus probationem, ut latè probavimus supra d. 2. à n. 661. nam electio, & prædefinitio poenitentiae non est voluntas positiva peccati, sed tantum permissiva, cum hæc tantum requiratur, & sufficiat ad poenitentiam ipsam ex peccato secuturam.

186. Respondeo secundò cum *P. Soar. cit. à num. 14.* negando majorem: potest enim, inquit eligi ut interveniens ad humilitatem, quæ etiam sine peccato haberi potest, & si aliquando illud supponit, id est tantum per accidens. Non placet *P. Arriaga cit. num. 26.* nam quando Deus eligeret ipsam permissionem in ordine ad humilitatem; aut hæc humilitas esset aliqua indeterminata, & in communi abstrahens ab illa, quæ oritur ex cognitione proprii peccati, & ex cognitione alicujus imperfectionis physicae; aut esset illa, quam homo determinatè elicit ex cognitione proprii peccati: Non prima; siquidem permissio peccati ad eam non determinat, neque Deus habet talem actum ad ipsum objectum confusum, & indeterminatum: Si secunda, talis humilitas non minùs supponit peccatum, quàm poenitentia; ergo si permissio non potest amari in ordine ad hanc, quin etiam ametur peccatum, etiam non poterit amari in ordine ad illam, quia etiam amabitur peccatum: aut si potest sic amari in ordine ad illam, etiam poterit sic amari in ordine ad poenitentiam.

187. Argues 7. Permissio peccati non est aliquid positivum, sed negativum; cum sit negatio auxilii efficacis; sed prædestinationis effectus debet esse aliquid positivum; ergo &c. Respondeo negando minorem; nam mors justis est negatio; siquidem est privatio vitæ; & tamen data in hac, aut illa occasione, in quâ decedit cum gratiâ finali, ad vitandum in alia mortem æternam, est effectus prædestinationis, ut supra diximus.

188. Argues 8. Deus non potest amare peccatum, neque illud eligere ut medium ad salutem; ergo neque sic poterit amare, neque eligere ejus permissionem; consequenterque hæc non potest esse prædestinationis effectus. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia peccatum de se est malum; & non ita est ejus permissio, sed de se est indifferens ad bonum, aut ad malum.

Q9 2

lum juxta finem intentum, qui si fuerit honestus, qualis est beatitudo, ad quam ipsa permissio potest ordinari, etiam illa honesta erit, & ut talis poterit à Deo eligi, & amari.

189. Instabis: Deus non potest amare permissionem peccati, ut permissio est; alioqui cum permissio ut sic dicat donationem auxilii sufficientis, ut sufficiens est, & hoc ut sic dicat negationem consensûs, hæc autem formaliter sic peccatum, si Deus vellet tale auxilium ut sic, vellet etiam peccatum; sed hoc non est dicendum; ergo neque illud, ex quo sequitur. Respondeo negando majorem, ad cujus probationem dicimus, Deum tribuere illud auxilium positivè, quatenus habet sufficientiam ad ponendum consensum, & non positivè, sed tantum permisivè, quatenus habet negationem illius; quæ negatio cum non sit per se annexa ipsi auxilio, sed tantum ex mala, & libera hominis determinatione, quam Deus prævidet per Scientiam Mediam, idèd non sequitur, quod Deus, licet velit tale auxilium ut sic, velit etiam ipsum peccatum.

190. Argues 9. Illud, cujus oppositum est de se majus bonum, non potest esse beneficium; sed auxilium efficax ad vitandum peccatum est majus bonum, quàm illius negatio, quæ in permissione ipsius peccati reperitur; ergo hæc non potest esse beneficium; consequenterque neque prædestinationis effectus. Respondeo majorem esse absolutè falsam; nam secundum se majus bonum est vita temporalis, quàm ejus carentia; bona valetudo, quàm ejus carentia; & habere esse, quàm illud non habere; & tamen quia hic, & nunc cujuslibet negatio utilior est ad vitam æternam, idèd majus bonum reputatur juxta illud Christi Domini de Juda, Math. 26. ibi: *Bonum erat ei si natus non fuisset homo ille.*

191. Patet ratione, quia cum bonitas cujuslibet rei desumenda sit in ordine ad subjectum ratione finis, ad quem ei magis inservit, accidere potest, quod una res, quæ secundum se melior erat ad aliquem finem inferiorem, non ita sit in ordine ad alios fines superiores, sed ad hos magis inserviat ejus negatio, in quo eventu hæc reputabitur majus beneficium, ut reputatur in exemplis adductis. Undè ad minorem argumenti dicimus, vocationem congruam posse quidem esse utiliore ad vitandum peccatum furti v. g. & non ita esse utiliore ad actus poenitentiae, humilitatis, & similes, ad quos potest magis inservire ejus negatio, & illi magis inservire ad salutem, in quo eventu hic, & nunc majus beneficium erit ejus negatio, quàm ipsa vocatio congrua.

DISPUTATIO V.

De Reprobatione.

SECTIO I.

Quid sit, & an detur in Deo Reprobatio?

DIFFICULTAS 1. Qualia sint reprobatorum nomina? Dico 1. Eorum, qui damnantur, plura sunt in Sacris Litteris nomina: dicuntur enim odio habiti, varia contumelia, & iræ apta in interitum. Rom. 9. dicuntur etiam *despecti*, Ecclesiast. 7. Psalm. 26. & 137. *expulsi*, Luc. 13. *repulsi*, Rom. 11. Proverb. 14. Psalm. 118. & 87. *profecti*, Jerem. 6. *foras ejeti*, *missi*, & *expulsi*, Joan. 6. & 15. & Matt. 13.

Dico 2. Hoc nomen *reprobis* in Scriptura solet usurpari absolutè pro improbo, seu peccatore, ut constat Eccles. 9. ibi: *Speciem mulieris multi admirati, reprobi facti sunt.* Et 1. Cor. 9. *Ne forte cum aliis predicaverim, ipse reprobis efficiar.* Et 2. Cor. 13. *Nisi forte reprobi estis.* Et 2. Tim. 3. *Reprobi circa fidem.* Et ad Hebr. 6. *Proferens spinas ac tribulos, reproba est, & maledictio proxima.* Nunquam tamen invenitur expressè sumptum ad significandos damnatos ad poenam æternam, ut notat P. Soar, lib. 5. de prædest. cap. 1. num. 1. & P. Vasq. 1. part. d. 94. cap. 4. sed à Theologis transfertur ad illos significandos, siue sint damnati ad solam poenam damni, ut sunt qui cum solo originali decedunt, siue etiam ad poenam sensûs, ut qui decedunt cum peccatis personalibus, sicque apud Scholasticos idem est reprobis, atque damnatus.

Dico 3. Duo sunt frequentiora nomina, quibus Scholastici solent quoslibet non prædestinatos appellare: Primum est nomen *reprobis*, quod adequatè correspondet reprobationi, quatenus hæc potest accipi non solum pro scientia judicantis aliquid esse malum, sicque dignum ut rejiciatur; sed etiam pro libera electione voluntatis decernentis aliquid ut malum, & indignum rejicere; quæ duæ significationes colliguntur ex significatione approbationis juxta illud Actor. 2. *ESVM Nazarenum Virum approbatum.* Secundum nomen est *præscitis*, non quia prædestinatos Deus non præsciat, cum prædestinatio sit ipsa scientia approbationis; & Deus specialiter eos agnoscat, & præsciat, ut patet ex illo Joan. 10. *Cognosco oves meas.* Et ad Rom. 11. *Non repulit Dominus plebem suam, quam præscivit.* Et 2. Tim. 2. *Novit Dominus qui sunt ejus:* sed quia restringitur ad perditos, quasi eorum distinctivum à prædestinatis, ea ratione, quâ solemus distinguere, & vocare animalium nomine ea, quæ sunt irrationabilia, & distinguuntur ab homine, licet homo sit etiam animal. Quamvis autem inter Scholasticos *præsciti* absolutè dicti, solum intelligantur reprobi; nihilominus præscientia absolutè dicta, non solet pro reprobatione usurpari.

Difficultas 2. Utrum in Deo detur reprobatio? Affirmativè. Est de fide. Ita P. Soar, lib. 5. de prædest.